

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 13 SAYI: 72 Mart-Nisan 2003

*Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi
Halkın Devrimci Öncüleri
28 No'lu Bildirisi*

*20 Mart 2003, 04:32
"Globalizm"ın Sonu*

Amerikan Emperyalizmi Yenilmez mi?

... Ve Genelkurmay da Devreye Girdi!

*Nihayet
İşbirlikçi Burjuva Sakıp Sabancı da Konuştu!*

Bunlar, Engerekler ve Çıyanlardır...

TÜSİAD'ın Savaş İlanı

İki Gazete Haberi

Kızıldere ve On'lar

*Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi/Halkın Devrimci Öncüleri
Ömür Karamollaoğlu
Mehmet Yıldırım, Nihat Kurban, Süleyman Aydemir, Cemalettin Duvenci*

*<http://www.kurtuluscephesi.com>
6. Yılında*

İÇİNDEKİLER

THKP-C/HDÖ GENEL KOMİTESİ'NİN 28 NO'LU BİLDİRİSİ	3	Amerikan emperyalizminin Irak saldırısı üzerine THKP-C/HDÖ-Genel Komitesi'nin yayınlamış olduğu bildiri.
20 MART 2003, 04:00 "GLOBALİZM"İN SONU	5	Amerikan emperyalizminin 20 Mart günü başlattığı Irak saldırısının yıkıntıları altında kalan "globalizm" aldatmacası üzerine bir değerlendirme.
AMERİKAN EMPERYALİZMİ YENİLMEZ Mİ?	9	Amerikan emperyalizminin "hi-tech" askeri teknolojisi propagandasıyla şekillendirilen "yenilmezliği" safsatalarının irdelendiği bir yazı.
... VE GENELKURMAY DA DEVREYE GİRDİ!	16	Amerikan emperyalizminin, biçimsel meşruiyeti bile bir yana bırakarak başlattığı Irak saldırısına desteklemek amacıyla ülkemizde yapılan yasadışı uygulamalar üzerine.
NİHAYET İŞBİRLİKÇİ BURJUVA SAKIP SABANCI DA KONUŞTU!	20	Aylardır ülkedeki politik gelişmeler karşısında sessizliğini koruyan işbirlikçi Sakıp Sabancı'nın Irak savaşında Amerikan emperyalizminin yanında açıktan yer alınmaması karşısında yaptığı konuşmanın ortaya çıkardıkları.
BUNLAR, ENGEREKLER VE ÇIYANLARDIR...	23	Ertuğrul Özkök'ün Amerikan emperyalizminin Irak saldırısının kısa sürede zafere ulaşacağı beklentisiyle yazdığı Irak halkını aşağılayan ve savaşa övgüler düzen yazıları.
TÜSİAD'IN SAVAŞ İLANI	26	TÜSİAD başkanı Tuncay Özilhan'ın 26 Mart günü Ceylan Otel'de açıkladığı muhtıra üzerine.
İKİ GAZETE HABERİ	32	Günlük gazetelerden iki haber örneği.
KIZILDERE VE ON'LAR	33	Onlar, Halkın Devrimci Öncüleri'ydiler. Mücadelelerinin ve sonuçlarının bilincinde olarak savaştlar.
THKP-C HALKIN DEVRİMCI ÖNCÜLERİ: ÖMÜR KARAMOLLAOĞLU MEHMET YILDIRIM, NİHAT KURBAN, SÜLEYMAN AYDEMİR, CEMALETTİN DÜVENCİ	34	
www.kurtuluscephesi.com 6. YILINDA	36	Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası 6. yılına girdi.

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Mail Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.com

Ederi: 1.000.000 TL.

3 €

Abone Ederi:

10 Sayı ..... 40 €

15 Sayı ..... 55 €

Bu sayı İLKER Matbaası'nda basılmıştır.

Baskı Tarihi: 4 Nisan 2003

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
GENEL KOMİTESİ
28 No'lu Bildiri

İŞÇİLER!
KÖYLÜLER!
İLERİCİ, YURTSEVER VE DEMOKRAT
TÜM HALKIMIZ!

Amerikan emperyalizmi, 11 Eylül saldırılarını bahane ederek, dünya çapında topyekün saldırıya geçmiştir. Dün Afganistan'a yönelen saldırı, bugün Irak'ın işgali amacıyla başlatılan bir savaşa dönüşmüştür. Irak saldırısı, yüzbinlerce askerle, tankla, toplu, "akıllı füzeler"le, Amerikan emperyalizminin "yenilmezliği" ve "karşı konulmazlığı" propagandasıyla birlikte başlatılmıştır.

Amerikan emperyalizmi, 1964 yılında Vietnam'a karşı başlattığı savaştan bu yana, ilk kez, tüm dünyanın gözü önünde bir başka ülkeyi açıkça işgale girişmiştir. Bu işgal "globalizm" propagandasıyla, ulusal devletler döneminin sona erdiğinin ilan edildiği ve kamuoyunun buna göre koşullandırıldığı bir ortamda, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, kendi devletlerine sahip olma hakkı hiçe sayılarak başlatılmıştır.

Artık hiçbir ulusun, Amerikan emperyalizminin çıkarlarına uygun olmadığı sürece, kendi kaderini belirlemekten, kendini yönetmekten, kendi siyasal yönetimini seçmekten sözedemeyeceği bir döneme girilmiştir.

Artık hiçbir ulus, görüntüsel bile olsa, kendi ulusal toprakları üzerinde egemen olduğunu söyleyemeyecektir.

Artık hiçbir ulus, kendi toprakları üzerinde, göstermelik bir demokrasi oyunu içinde kendi siyasal yöneticilerini seçme hakkına bile sahip değildir.

Bugün, Amerikan emperyalizminin "âli çıkarları" ve bu çıkarları gerçekleştirmek için her türlü zorun, şiddetin ve savaş araçlarının kullanıldığı bir dönem başlamıştır.

Bu dönemin temel unsurları, Amerikan emperyalizminin "askeri teknolojisi" ve her türlü dezinformasyon için kullanılan "medyatik" araçlardır.

"Globalleşme" propagandalarıyla "komünizmin yıkıldığı" bir dönemde dünyaya barış, demokrasi ve refah geleceğinden sözedenerler, sol adına sola "üçüncü yol" çizenler, bugün Amerikan emperyalizminin askeri gücü karşısında durulamayacağı propagandasının başını çekmektedirler.

Irak saldırısı öncesine kadar devrimci mücadelenin "bittiğini", silahlı mücadelenin "çağdışı" olduğunu, "solun şiddet kültürünü" yoketmek gerektiğini söyleyenler, bugün Amerikan emperyalizminin saldırganlığı ve pervasızlığı karşısında timsah gözyaşları dökmekten başka birşey yapmamaktadırlar.

"Küreselleşmeye karşı küresel direniş" ya da "küresel intifada" söylemiyle, balonlar, çiçekler, düdüklü eşliğinde yürütülen "barışçıl mücadele dönemi", bizzat Amerikan emperyalizmi tarafından sona erdirilmiştir.

Emperyalist dönemin sona erdiği, dünyanın "globalleştiği", dolayısıyla "düne birlikte gitti cancağızım, ne kadar laf varsa düne ait, şimdi yeni şeyler söylemek lazım" tekerlemelerinin dillerden düşürülmediği, barışçıl ve yasal mücadelenin tek seçenek ve tek yol olarak devrimcilerin önüne konulduğu bir dönem sona ermiştir.

Gün, emperyalizme, emperyalist saldırganlığa karşı, ulusal bağımsızlık için, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı için, emperyalist sömürden anmış bir ülkede

özgürce yaşamak için savaş günüdür.

Bu savaş, tarihin kaçınılmaz savaşdır.

Hiçkimse tarihin bu kaçınılmaz savaşının dışında kalamaz.

Sovyetler Birliği'nin dağıtılmasından sonraki onyı boyunca "globalizm" propagandasına kapılmış, "çağın değiştiğine" inandırılmış aydınlar, bugün Amerikan emperyalizminin Irak saldırısına karşısında şaşkınlık ve öfke içindedirler. Onyı boyunca "baş" düşleriyle yasalıcılığın şemsiyesinde geçirdikleri güneşli günler onlar için de sona ermiştir.

Onyı boyunca "globalizm" propagandasıyla aldatılmış, pasifize edilmiş, ideolojizleştirilmiş bir genç kuşak yaratılmıştır. Bu genç kuşak, "köşedönmeçi", "pragmatist" bir dünya görüşüyle yetiştirilmiştir. Bunlar arasından çıkan bir avuç devrimci ve yurtsever ise, yasalıcılığın oportünizmi ile şekillendirilmiş ve pasifize edilmiştir.

Böylesi öznel koşullarda, emperyalizme karşı savaşmanın zorunluluğu ne denli kabul edilirse edilsin, bunu gerçekleştirmenin çok kolay olmayacağı ve büyük özeviler gerektireceği unutulmamalıdır.

Bugün, Amerikan emperyalizminin saldırganlığının açık ve görünür olduğu koşullarda, emperyalizme savaşın en büyük engeli, bu yasalıcılığın yarattığı tahribat ve onun şekillendirdiği mücadele anlayışlarıdır. Yasal olmayan mücadelenin küçümsemiştiği, herşeyin ve her ilişkinin deşifre edildiği bir dönem sonrasında, silahlı devrimci mücadelenin yürütülmesi kolay olmayacaktır. Yasalıcılığın, barışçıl mücadelenin yüceltildiği bir dönemde, bizzat bu mücadeleyi övenlerin silahlı devrimci mücadeleye ve onun örgütlerine karşı gösterdikleri düşmanlıklar ve saldırıların yarattığı tahribatlar bir yana bırakılmaz. Unutulmamalıdır ki, ülkemizde ve dünyada silahlı mücadeleyi savunan örgütlerin tasfiye edildiği, yasalıcılığa yöneldiği bir süreç yaşanmıştır.

Bu tarihsel koşullarda, yasalıcılığın, barışçılığın solda yaratmış olduğu tahribatı ve yanılısımları ortadan kaldırmak amacıyla ideolojik mücadele yoğunlaştırılırken, bağımsızlık ve kurtuluş savaşı geliştirilmek zorundadır.

Dünya ve ülkemiz halkları, Amerikan emperyalizminin saldırganlığı karşısında hazırlıksız yakalanmıştır. Amerikan emperyalizmi on yıldır sürdürdüğü "medyatik" propagandayla böyle bir ortamı yaratmaya çalışmış ve bunda başarılı da olmuştur. Ancak, aynı propagandayla kendisini "yenilmez", "karşı konulmaz" gösteren Amerikan emperyalizminin Irak'ta karşılaştığı direniş karşısında düştüğü durum, gerçeğin hiç de böyle olmadığını açıkça göstermiştir. Ülkemizde birkaç köylünün attığı yumurtalardan korkarak "güvenlik garantisi" isteyen Amerikan emperyalistlerinin, görüldüğü kadar güçlü olmadığı, kof olduğu açıktır.

Yine de hiç kimse, yasalıcılığın ve "globalizm" propagandasının yarattığı tahribatları bir yana bırakarak, kısa sürede büyük işler yapılmasını beklememelidir. Biz, THKP-C/HDÖ olarak, bu koşullar altında, emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı yürüttüğümüz silahlı devrimci mücadeleyi kendi stratejik rotamıza uygun olarak sürdüreceğiz. Hiç bir güç, bizi, silahlı devrimci mücadeleden ve stratejik rotamızdan uzaklaştıramaz.

Amerikan emperyalizminin böylesine pervasız saldırganlığı koşullarında, hiç kimse, bu saldırganlığın barışçıl ve yasal mücadele yoluyla durdurulabileceği hayaline de kapılmamalıdır.

"Bu uzun süreli bir savaş demektir. Ve, bir kez daha yineleyelim, acımasız bir savaştır. Savaş gelip çatığında, kimse onu yumuşatırım diye kendini aldatmasın ve kimse, halkı uğruna katlanabileceği savaşın sonuçlarının verdiği korkuyla, savaşı kızdırmakta duraksamasın. Bu hemen hemen tek zafer umududur. Saatin çağrısından kaçamayız." (Che Guevara)

YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI
YAŞASIN HALK SAVAŞI
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMÇİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ
21 Mart 2003

20 Mart 2003 04:32 “Globalizm”in Sonu

“Kapitalistler dünyayı, mevcut ‘sermayeleri’, ‘güçleri’ oranında paylaşıyorlar, çünkü kapitalizmin ve meta üretimi sisteminin var olduğu bir ortamda daha başka bir paylaşma biçimi sözkonusu olamaz...”

Kapitalizmin bugünkü aşaması bize gösteriyor ki, kapitalist gruplar arasında, dünyanın ekonomik yönden paylaşılması esasına dayanan bazı ilişkiler doğmakta, buna koşut ve bağlı olarak da, siyasal gruplar, devletler arasında, dünyanın toprak bakımından paylaşılması, sömürge savaşı, ‘ekonomik önem taşıyan topraklar için savaşım’ esasına dayanan birtakım ilişkiler kurulmaktadır.”*

Saatler 20 Mart günü 04:32’yi gösterdiğinde Amerikan ve İngiliz emperyalistleri Bağdat’ı bombalamaya başladılar. Aylardır her türlü “medya” olanakları kullanılarak hazırlıklı yapılan Irak savaşı böylece resmen başlamış oldu.

Emperyalist “medya”ya göre, Amerikan emperyalizminin (ve küçük ortak İngiliz emperyalizminin) zaferiyle sonuçlanacağı kesin olan Irak savaşı, W. Bush’un sözleriyle, Irak halkını “Saddam diktatörlüğünden kurtaracak” ve Irak’a “demokrasi, barış ve refah” getirecektir. Böylesine “yüce” amaçlar için Irak’a binlerce bomba atılmakta, binlerce insan öldürülmektedir.

Ancak dünyanın her yanında milyonlarca insan, Amerikan ve İngiliz emperyalistlerinin bu “yüce” amaçlarını “anlamadıklarından”, Irak’a yönelik emperyalist saldırganlığa ve saldırgan savaşa karşı protesto eylemleri düzenlemişler ve düzenlemeye devam etmektedirler. Ve herkes, emperyalist

“medya” bile, çok iyi bilmektedir ki, Amerikan emperyalizminin Irak’a yönelik saldırısının hiçbir “yüce”, “insani” bir amacı yoktur. “Globalleşen dünyada” herşeyin değiştiğini, değişmeyen hiç bir şeyin kalmadığını, dolayısıyla Marksizmin “öldüğünü”, Lenin’in emperyalizm tahlilinin eskidiğini iddia edenler bile, gerçeğin bu olmadığını çok iyi bilmektedirler.

“Amerikan ekonomisi 11 Eylül’den önce resesyona girdi. On senelik bir yüksek devreden sonra konjunktürel durgunluk devresine girdi. 11 Eylül’den sonra olsa olsa Amerikan ekonomisinde büyüme olabilir. Amerika durgunluklardan hep harp çıkar, askeri harcamaların dopingleriyle ekonomi toparlanır. Harp ekstre hükümet harcamalarına yol açarak ekonomiye canlılık getirir. Zaten bütün kapitalist sistem böyle on yıllık çevirimler, dalgalar yaşar.”**

* Lenin, *Emperyalizm*, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması, s. 91, Sol Yay., Beşinci baskı.

** Ege Cansın, ABD Ekonomisini Savaş Kurtarı, *Radikal*, 18 Şubat 2002

Görüldüğü gibi, Amerikan ekonomisinin içinde bulunduğu bunalım koşullarında “savaş”dan başka seçenek olmadığı açıkça ortaya konulabilmektedir.

Irak savaşını haklı ve meşru gösterebilmek amacıyla tüm Amerikan ve İngiliz propaganda araçlarının olağanüstü çabalarına, W. Bush ve Tony Blair’in tanrı üzerine, İncil üzerine verdikleri tüm sözlere rağmen, gerçeğin onların söylediklerinden farklı olduğunu bilmeyen yok gibidir. Bu açıdan, Irak’a yönelik emperyalist saldırı, herkesin bildiği gerçeklerin yok kabul edildiği ve herkesin hayali ve yalan olduğunu bildiği amaçlara dayandırılmış yeni “milenyum”un ilk savaşı olmaktadır.

Bu savaş, emperyalizmin petrol vb. hammadde kaynaklarına el koymak amacıyla giriştiği yağma savaşıdır. Bugün kim olursa olsun herkesin kabul etmek durumunda olduğu gerçek böylesine yalın ve nettir. İşte bu özelliği ile Irak savaşı, emperyalizmin yeniden keşfedildiği ve emperyalizmin ne anlama geldiğinin yeniden öğrenildiği bir savaş olmaktadır. Bu yönüyle, ekonomik, siyasal, toplumsal, askeri ve ideolojik her açıdan “yeni” bir dönemin başlangıcı durumundadır.

Bu “yeni” dönemin ilk özelliği, 1980 sonrasında “marksizmin bunalımda olduğu” söylemiyle ortaya çıkan ve 1991’de Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı ile “marksizmin öldüğünü” ilan eden, “çağ”ın değiştiğini, dünyanın “globalleştiğini”, emperyalizmin yerini “globalizmin” aldığını söyleyen küçük-burjuva ideolojik hegemonyasının sonuna gelinmesidir.

Irak saldırısı bir kez daha göstermiştir ki, “çağımız, emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır.”

İşte “globalizm” propagandasına inandırılmış ya da inanmış “sol” küçük-burjuva aydınlarının şiddetle karşı çıktıkları bu belirleme, günümüze yeniden damgasını vurmuştur.

Irak savaşıyla birlikte, “ulusal devletler” döneminin sona erdiğine, dolayısıyla “ulusal bağımsızlık”ın önemini kalmadığına inanmış bu “globalizm” yandaşı küçük-burjuvalar Amerikan “imparatorluğu”nun “sürekli bir barış”ın egemen olduğu bir dünya kuracağı umutlarını yitirmeye başlamışlardır.

Kimisi Amerikan emperyalizminin uluslararası hiçbir “meşruiyet” aramaksızın tek

başına Irak’a saldırmasının “medeniyetler çatışmasına” neden olacağını düşündüklerinden, kimisi “ulusal bağımsızlık” düşüncesini yaygınlaştırarak anti-emperyalist mücadelelerin dünya çapında yükseleceğinden korktuklarından “sürekli barış”ın egemen olduğu dünya umutlarını yitirmektedirler. “Medya”da köşesi olanından televizyonlara çıkabilenine kadar tüm “globalist” küçük-burjuvalar, bu düşünce ve korkularını birbiri ardına sıralayarak Irak savaşının “muhtemel sonuçları” hakkında konuşurken, yitirdikleri umutlarını canlandırmaya çalışmaktadırlar. Dolayısıyla, tüm gerçekler ortada olmasına rağmen, hâlâ içinde yaşadıkları emperyalist sistemi görmemezlikten, anlamamazlıktan gelmektedirler.

Yıllar ve yıllar önce, serbest rekabetçi kapitalizm tekelleri kapitalizme dönüştüğünde, yani emperyalizm aşamasına geçildiğinde, benzer düşüncelerin bir dönem için aynı kesimlerde egemen olduğu ise unutulmuştur.

“Herbiri bir dizi uygarlaşmamış sömürgeye ve bağımlı ülkeye sahip birkaç büyük federal imparatorluk temeline yerleşmiş bulunan hıristiyanlık, çok kişiye, çağdaş eğilimlerin en mantıksal gelişimi olarak, inter-emperyalizmin sağlam bir temel üzerine kurulacak sürekli bir barış umudunu en çok taşıyan bir gelişim gibi görünmüştü.”*

Görüldüğü gibi, daha emperyalist dönemin başında, 1900’lerde küçük-burjuvalar “hıristiyanlığın” “uygarlaşmamış sömürgelelere” “barış” ve “uygarlık” getireceğine inanıyorlardı. Ve bu inançları, 1914’de başlayan I. paylaşım savaşıyla birlikte yokolup gitmiştir. Bugün Irak savaşı benzer bir sonu oluşturmaktadır.

Irak savaşının yıkıntı haline getirdiği diğer bir teori ise, “Amerikan imparatorluğu” teorisidir.

Özellikle İngiliz emperyalist kurumları tarafından dünya çapında dağıtımı yapılan Negrî’nin “*İmparatorluk*” kitabıyla birlikte “sol”’a monte edilmeye çalışılan bu teori, “üçüncü yol”cu Tony Blair’in temsil ettiği İngiliz emperyal amaçların haklı ve meşru gösterilmesinin teorisi olmuştur.

Kitap, Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı

* Hobson, *Emperyalizm*, 1902. Akt. Lenin, *Emperyalizm*, s. 142.

koşullarında Amerikan emperyalizminin “tek süper güç” olarak ortada kalmasından yola çıkarak, yeni bir “Roma imparatorluğu” döneminin başladığını, artık emperyal^{ist} aşamanın sona erdiğini, bunun yerini “emperyal”ⁱⁿ aldığını, dolayısıyla Marksizm-Leninizmin emperyalizm teorisinin ve anti-emperyalist mücadelenin anlamını yitirdiğini iddia etmekteydi. Bu yönüyle “globalizme karşı global direniş” vb. sloganlarla ortaya atılan “anti-global mücadele” ve “örgütlenmeler”in teorik dayanağı olarak lanse edilmiştir.

Sözel olarak çok mantıklı, çok “çağdaş” gibi görünen bu teori ve onun mantıklı sonuçlarının özü ise, **emperyalizme karşı mücadelenin anlamsız olduğudur**. Ve herkesin çok iyi bildiği gibi, emperyalizme karşı mücadelenin özü ise, **silahlı** bir mücadele ve bu silahlı mücadelenin stratejisi ise uzatılmış bir **halk savaşı** stratejisidir. Negri’nin “*İmparatorluk*” kitabının İngiliz kaynakları tarafından dünya çapında dağıtımının ve propagandasının yapılmasının ardında yatan gerçek de, emperyalist sömürüye ve işgale karşı halk savaşının verilebilmesinin ideolojik temellerini ortadan kaldırmaktır. İngiliz emperyalist politikacıları, bunu başarabildikleri oranda, eski sömürgelerini yeniden ele geçirmek amacıyla yürütecekleri her türlü yayılmacı ve saldırgan savaşı kolayca, direnmeyle karşılaşmaksızın yapabileceklerini düşünmüşlerdir. Tony Blair’in “çağdaş solcu” görüntüsü eşliğinde adım adım yürütülen bu İngiliz emperyalist faaliyet, Irak savaşıyla birlikte görünür hale gelmiş ve Tony Blair’in “başşıl solcu”luğu yerini emperyalist savaşçılığa bırakmıştır.

Ancak, her zaman ifade ettiğimiz gibi, bu teoriler de, buna dayanılarak yapılan emperyalist propagandalar da yeni değildir.

“Sömürge politikası da, emperyalizm de, kapitalizmin çağdaş döneminden, hatta kapitalizmden önce vardı. Kölelik üstüne kurulu bulunan Roma, bir sömürge politikası izliyor ve emperyalizmi uyguluyordu. Ama, ekonomik ve toplumsal biçimler arasındaki farkı görmezden gelerek ya da arka planlara iterek, emperyalizmin ‘genel düzeni’ üzerine fikir yürütmek, tıpkı ‘Büyük Roma’ ile ‘Büyük Britanya’ arasında kıyaslamalara girmek gibi birtakım boş palavralara ve bayağılıklara düşürür kişiyi. Çünkü kapitalizmin eski evrelerindeki sö-

mürge politikası bile, mali-sermayenin sömürge politikasından temel ayrılıklar göstermektedir.

Bugünkü kapitalizmi belirleyen temel özellik, en büyük girişimcilerce kurulmuş tekel birliklerinin egemenliğidir. Bu tekeller, özellikle, tüm hammadde kaynaklarını ellerine geçirdikleri zaman daha sağlam bir görünüm verirler... Kapitalizm geliştikçe hammadde eksikliği de kendini o denli duyurmaktadır; rekabetin koşulları o denli sertleşmekte, bütün yeryüzünde hammadde kaynakları arama çabaları o denli alevlenmekte, sömürgelere sahip olma savaşımı o denli amansız olmaktadır.”*

Evet, dün “üstünde güneş batmayan” İngiliz imparatorluğunun emperyalist dünyadaki hegemonyası varken yapılan “Roma imparatorluğu” teorileri, bugün “süper güç” Amerikan hegemonyası koşullarında yenilenmiş ve Negri’nin “*İmparatorluk*” kitabı gibi “boş palavralar ve bayağılıklar” yepyeni bir teori olarak sola sunulmuştur.

İşte Irak savaşı, tüm bu teorilerin, propagandaların, ideolojik çarpıtmaların ve bizatihi ideolojisizleştirme çabalarının sonunu getirmiştir. Artık herkes bilmek durumundadır ki, karşı karşıya olunan olgu, emperyalizmdir ve emperyalist sömürgeciliktir. Ve herkes görmüştür ki, emperyalizm, sömürgeleri elinde tutabilmek için ya da yeni sömürgeler elde edebilmek için tek bir araca sahiptir: **askeri zor**. “Eskimiş” olduğu ilan edilmiş, unutturulmaya çalışılmış sözlerle ifade ederse, **emperyalizmin işgali, karşı tarafın bizzat zora, şiddete, silaha başvurusu demektir. Bu ise, silahlı savaşın objektif şartlarının mevcudiyeti demektir.**”

Marksizm-Leninizmin emperyalizm tahline karşı yürütülen her türlü emperyalist ve oportünist ideolojik saldırı ve çarpıtmanın temelinde, emperyalizme karşı silahlı savaşın gerekliliği bilincini bulanıklaştırma ve bu savaşın yürütülmesini engelleme amacı yatar.

Yine de, tüm bu gerçekleri görmezlikten gelenler, emperyalizmin varolmadığına inananlar, inanmayanları buna “globalizm” söylemiyle inandırmaya çalışanlar ve hatta Irak savaşının ortaya çıkardığı gerçekleri çarpıtarak herşeyin “normal” olduğunu söyleyen-

* Lenin, *Emperyalizm*, s. 99.

ler olacağı gibi, “globalleşen dünya”da insanların emperyalizme karşı savaşta ölmeyi göze alamayacaklarını düşünenler de olacaktır. Ama,

”İthal edilmiş sermaye, yeni açılmış ülkelerdeki uzlaşmaz karşıtlıkları iyice derinleştirir; ulusal bilinçleri uyanmakta olan halklarda, o çağrısız konuklara karşı büyüyen direnmeyi uyarır; bu direnme, kolayca, yabancı sermayeye karşı tehlikeli birtakım önlemlere dönüşebilir. Eski toplumsal ilişkiler temelden değişikliğe uğrar; ‘tarihin kenarında kalmış uluslar’ın binlerce yıldan beri süregelen tarihsal yanlışlıkları bozulur; onlar da kapitalist girdaba sürüklenirler. Bizzat kapitalizm, yavaş yavaş, boyuneğmiş toplumlara kurtuluşun yollarını ve araçlarını hazırlar. Ve bu toplumlar, bir zamanlar, Avrupa uluslarının en yüce amacı olan bu amaca, ekonomik ve kültürel özgürlüğün bir aracı olarak, birleşmiş ulusal bir devlet kurmaya doğru yönelirler. Bu bağımsızlık hareketi, Avrupa sermayesini, en değerli ve en umut veren sömürü alanlarında tehdit etmektedir ve Avrupa sermayesi, ancak askeri güçlerini durmaksızın artırmak yoluyla egemenliğini koruyabilmektedir.”*

İşte bu nedenle ki, “Saddam diktatörlüğünden kurtarılmayı dört gözle bekleyen” Irak halkının kendilerini “çiçeklerle karşılayacağını” düşünen Amerikan emperyalistleri, savaşın ilk gününden itibaren “beklenmedik” bir direnişle karşı karşıya kalmışlardır.

Şüphesiz “globalizm” propagandasıyla “ulusal bağımsızlığın”, “ulusal kalkınmanın”, “ulusal devletin” anlamını yitirdiğine inandırılmış, Ertuğrul Özkök’ün, M. Ali Birand’ın, Güneri Civaoglu’nun “yaşam tarzları”na benimsemiş bir nüfusun varolduğu bir ülkede, buraya kadar ortaya koyduğumuz gerçekler ve tarihsel bilgiler çok fazla etkili olmayacaktır. Onlar, Özköklerin, Birandların, Civaogluların gözlüğünden bakarak, Irak’ta Amerikan ve İngiliz emperyalist askeri güçlerine karşı gösterilen direnişi “küçümseyecekler”, Saddam’ın birkaç “yandaşı”nın işi

olarak algılayacaklardır. Bunların içinde “en iyileri”, “savaş karşıtları” ise, “küstah coniler ile kendini beğenmiş aristokrat İngilizler”in biraz ders almalarının “ülkenin” yararlarına olacağını düşünecekler ve bu sayede Türkiye’nin “değeri”nin artacağını hesaplayacaklardır.

Ulusal varlıkları, ulusal doğal kaynakları, ulusal toprakları, ulusal değerleri birkaç dolar karşılığında satmaya hazır olan bu yaratıklar, ellerindeki her türlü olanağı kullanarak, emperyalizmin ne denli iyi olduğunu, ülkeye “medeniyet” getirdiğinin propagandasını yapmayı sürdüreceklerdir. Onlar, Amerikan emperyalizminin açık işgali ve yönetimi altında sömürge haline getirilmenin “avantajlarını” sıralayarak, insanları kandırmaya devam edeceklerdir. Bunun için kullanamayacakları araç, yapamayacakları şey, söyleyemeyecekleri yalan yoktur. Onların tüm varoluşları, emperyalist sömürüyü haklı ve mazur göstermeye dayanmaktadır. Emperyalizm ve emperyalist sömürünün ortadan kalkması demek, onların varoluşlarının sona ermesi demektir. Onlar, tüm yaşamlarını emperyalizme, özel olarak Amerikan emperyalizmine bağlamışlardır. Emperyalizme karşı yürütülen mücadelenin öncelikle kendilerinin yaşamını sona erdireceğini çok iyi bilmektedirler.

Bu yaratıkların iğrenç, insanlık dışı yüzleri Irak savaşıyla birlikte daha açık ve görünür hale gelmiştir.

Sözün özü, Irak’a yönelik Amerikan ve İngiliz saldırısı, sadece Orta-Doğu’nun haritasını değiştirmekle sınırlı sonuçlar ortaya çıkarmamaktadır. Bu savaş, emperyalizmin tüm çürümüşlüğünü, sistemin tüm çıkmazlarını, saldırganlığını, zorbalığını ortaya çıkarırken, aynı zamanda bunları gizleyen propagandayı, ideolojik çarpıtmaları da etkisiz hale getirmektedir. İnsanların emperyalizme karşı mücadelenin bittiğine inandırılmaya çalışıldığı “globalizm” dönemi, bizzat emperyalistlerin askeri saldırısıyla sona erdirilmiştir. Gün, emperyalizme karşı savaş günüdür. Ve “emperyalizme ve oportünizme karşı savaşım, sıkı sıkıya birbirine bağlı olarak yürütülmedikçe, birincisinin de boş ve yalan bir sözden ibaret olacağını bir türlü anlamak istemeyenler, en tehlikeli kimselerdir.”**

* Hilferding, *Das Finanzkapital*, s. 433 ve 434, Akt. Lenin, *Emperyalizm*, s. 146-147.

** Lenin, *Emperyalizm*, s. 152.

Amerikan Emperyalizmi Yenilmez mi?

“Küba halkının, Batista diktatörlüğüne karşı silahlı zaferi, sadece, tüm dünya gazetelerinin yazdığı gibi destansı bir zafer olmakla kalmamış, Latin Amerika halk kitlelerinin davranışlarıyla ilgili eski dogmaları da yıkmıştır. Bu devrim bir halkın, gerilla savaşıyla, kendisini ezen bir yönetimden kurtulabileceğini elle tutulur, gözle görülür biçimde kanıtlamıştır.

Küba devriminin:

1. Halk güçlerinin düzenli orduya karşı savaşı kazanabileceğini,
2. Devrim yapmak için tüm koşulların biraraya gelmesini beklemenin her zaman gerekli olmadığını, ayaklanma odağının bunları yaratabileceğini,
3. Az gelişmiş Amerika’da, silahlı savaşın temel alanının kır olması gerektiğini kanıtlayarak, Amerika’da devrimci hareketlerin mekanizmasında üç temel değişim meydana getirdiğini düşünüyoruz.

İlk iki madde, hareketsizliklerini profesyonel ordulara karşı birşey yapılamayacağı gibi bahanelerle haklı çıkarmaya çalışan devrimcilerin ya da sözde-devrimcilerin, mekanik biçimde bütün nesnel ve öznel koşulların biraraya gelmesini bekleyen, bunları hızlandırmayı düşünmeyenlerin bozgunculuklarına karşıdır.” (Che Guevara)

“Bizim savaşımız, geri bir ekonomi ve fazla büyük olmayan yüzölçüme ve nüfusa sahip eski sömürge ve yarı-feodal bir ülkenin halkının, fakat bunun yanında yabancı saldırılara karşı yüzyıllardır mücadele deneyimi olan ve yeni bir sistemi –halk demokrasisini ve sosyalizmi– inşa eden ve geniş topraklara ve nüfusa sahip, büyük ekonomik ve askeri potansiyeli, modern silah ve teknolojisi olan, sayı ve teçhizat bakımından üstün, saldırgan emperyalist ordulara karşı savaşmayı ve bozguna uğratmayı bilen yiğit, zeki, dirençli ve becerikli bir halkın ulusal kurtuluş savaşısıdır.” (Giap)

1991 sonrasında (Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı koşullarında), özellikle de Amerikan emperyalizminin diğer emperyalist ülkelerle birlikte gerçekleştirdiği 1991 Körfez Savaşıyla yeni bir teori geliştirildi. Bu teoriye göre, en gelişmiş teknolojik silahlara sahip olan Amerikan emperyalizminin askeri gücü karşısında “eskisi gibi” silahlı mücadele yürütülmesi ve “eski” Halk Savaşı teorisyle zafere ulaşılması olanaksızdır.

Bu teorinin tüm dayanağı, 1991 Körfez Savaşı’nda Amerikan emperyalizminin CNN aracılığıyla sergilenen “en yeni ve sofistike”

silahlara sahip olmasıdır. O dönemin sözcükleriyle, binlerce kilometre öteden ateşlenen “akıllı roketler”le “nokta hedefler” kolayca imha edilebilmekte, hareket eden tüm cisimler uydular aracılığıyla izlenmekte ve belirlenmektedir. Böyle bir askeri güce sahip olan Amerikan emperyalizmine karşı **askeri bir savaşı** kazanmak olanaksızdır.

Doğal olarak Amerikan emperyalizminin en son teknoloji ürünü silahları karşısında silahlı mücadelenin başarı kazanabilmesinin olanaksız olduğu bir kez kabul edildikten sonra, “banışıl” mücadele biçimleri ve bu-

nun zorunlu bir önkoşulu olarak yasal faaliyet tek yol olarak ortaya çıkartılmaktadır.

Bu teori ve iddialar karşısında, Küba ve Vietnam'da yürütülen silahlı mücadelenin kazandığı zaferlere ilişkin olarak yapılan her atf ise, çoğu zaman "çağ değişti" söylemi ile bir yana itilmiştir. Dolayısıyla bu dönemin yeni devrimci kuşağı, bu teoriyi ve iddiaları "gerçek" kabul ederek, tümüyle yasalci ve barışçıl bir mücadele alanına yönlendirilmiştir. Yasal ya da yasadışı yapılan mitinglerde, "korsan eylemler"de polisle meydana gelen çatışmalar, "molotoflama" eylemleri ise, yürütülen faaliyetin yasalci ve barışçı olmadığının kanıtı olarak sunulup benimsetilirken, savaş, askeri savaş gerçekleri Amerikan emperyalizminin yenilmezliğinin mutlaklığı içinde bir yana itilmiştir.

Bu dönemde, silahlı mücadele ise, herhangi bir **stratejik plana ve rotaya** bağlı olmayan tekil eylemler düzeyine indirildiğinden, sadece "devrimci kararlılığın", cesaretin ve aktivizmin göstergesi olarak kabul edilmiştir. Bu yönüyle, legalizmin (yasalcılığın) pasifizmine karşı bir alternatif olarak sunulmuştur. Ancak ideolojik-politik çizgi ve buna bağlı olarak tanımlanmış devrim stratejisi mevcut olmadığından, Amerikan emperyalizminin yenilmezliğine dayanan teori, tek teori olarak var olmaya devam etmiştir.

1 Mayıs'ta kimin kaç metre büyüklüğünde pankart taşıdığı, kaç tane sopalı "militana" sahip olduğu, ne kadar "temsili gerilla" yürüttüğü etrafında dönen tüm "ideolojik-politik ayrışmalar ve tartışmalar", bu tek teoriyi daha da kökleştirmiştir.

Buna rağmen, dağlarda dolaşan gerilla fotoğraflarıyla, köy düğünlerinde "gerilla halayı" çekerek sürdürülen "silahlı mücadele" ya da "halk savaşı", Karadeniz "gerillaları", Dersim "gerillaları" propagandaları arasında "maoizm" tartışmalarıyla hiç bir stratejik plana ve rotaya bağlı olmaksızın aylarca ve hatta yıllarca sürdürülmüştür. Gerçekleştirilen birkaç "muhbir" cezalandırma eylemleri ile birkaç karakol saldırısı ise, sadece basit bir propaganda (reklam) aracı olarak kullanılmıştır. Dolayısıyla, buralarda meydana gelen başarısızlıklar, arka plandaki tek teoriye dönüşleri kaçınılmaz hale getirmiştir.

Bugünün söylemiyle ifade edersek, bu tür "primitif" silahlı mücadelenin Amerikan emperyalizminin "sofistik" askeri gücünü yenemeyeceği, gün geçtikçe daha fazla kabul görür hale gelmiştir.

1991 Körfez Savaşı'nın görüntüleri daha henüz zihinlerden silinmemişken başlayan Yugoslavya "operasyonu" ve bu "operasyon"da kullanılan "en son teknoloji harikası" "radara yakalanmayan uçaklar", bir kez daha Amerikan emperyalizminin askeri gücünün yenilemeyeceğinin kanıtı olarak görülmüştür. Özellikle II. yeniden paylaşım savaşında Nazilere karşı Balkanların en büyük gerilla savaşını yürütmüş bir ülke olan Yugoslavya'nın bu askeri güç karşısında çaresiz kalması ve Milosoviç'in "ağır bombardıman"a teslim olması, neredeyse Amerikan emperyalizminin "yenilemezliği"ni sabit bir fikir haline getirmiştir.

2001 yılındaki Afganistan "operasyonu" ve Taliban güçlerinin birkaç gün içinde dağılması, Amerikan emperyalizminin "yenilemezliği"nin yanına "karşı konulamazlık" sıfatının da eklenmesini getirmiştir.

Ve 20 Mart günü başlayan Irak saldırısına geline süreçte Amerikan emperyalizminin sahip olduğu askeri teknolojisi ve silahlara ilişkin yapılan yoğun propagandalar böylesi uygun bir zemin üzerinde yükselmiştir. Bu nedenle, Amerikan emperyalizminin Irak'a saldırısını bekleyen herkes, bunun birkaç gün içinde biteceğine inanır hale gelmiştir.

Bugünün sözleriyle "sonuç olarak yenileceği kesin olan Saddam'ın" Amerikan ve İngiliz güçlerine karşı gösterdiği "direniş", insanları şaşırtırmış, borsaları altüst etmiştir.

Burada, bu "direnişin" nasıl gerçekleştiğini irdelemeyeceğiz. Bizim üzerinde durmak istediğimiz konu, Amerikan emperyalizminin "yenilmezliği" teorisi ve buna dayanak olarak gösterilen bugünkü Amerikan emperyalizminin askeri teknolojisi ve silahlarının, daha dün Vietnam'da yenilen Amerikan emperyalizminin askeri teknoloji ve silahlarından çok farklı olmadığı ve sorunun özünün emperyalizme karşı kurtuluş savaşının askeri savaş stratejisi temelinde yürütülmesi gerektiğidir.

Büyük "medyatik" propagandayla tanıtılan Amerikan emperyalizminin "II. Körfez Savaşı" silahları şöyle sıralanmaktadır:

Kara kuvvetleri.

- M1A1 Abrams tankı
- M2A3 Bradley tankı
- M6 Bradley zırhlı aracı
- Humvee çok işlevli stinger aracı
- M109A6 Paladin zırhlı top
- M270 füze sistemi

- Patriot füze sistemi
- Avenger jipleri
- M16A2 makineli tüfek
- M4/M4A1 Karabina makineli tüfek
- M203 roket atıcı
- M249 ağır makineli tüfek
- M60E3 ağır makineli tüfek

Hava kuvvetleri:

- B-52H ağır bombardıman uçağı
- F117/A Hayalet uçak
- SH-60 Sea Hawk helikopter
- AH-64 Apache helikopter
- UH-60 Black Hawk helikopter
- CH-47 Chinook helikopter
- AH-1W Super Cobra helikopter

Sıralanan bu silahların yanında laser güdümlü Tomahawk füzeleri, BLU-82 Daisy Cutter bombaları Amerikan emperyalizminin “yenilmezliği”nin “hi-tech” silahları olarak sunulmuştur.

Amerikan “medyası”nın o çok sevdiği “Shock and Awe” bombardımanının en etkili araçları olan B-52’ler ve Tomahawk füzeleri yanında sergilenen F117/A Hayalet uçakları, F/A-18 Hornet uçakları, değişik seride yırtıcı hayvan ve “vahşi” kızılderili kabile adlarıyla tanımlanan helikopterler (Apaçi, Komancı, Şinok, Kara Şahin, Süper Kobra, Deniz Şahini) “karşı konulamaz” ve “yenilmez” Amerikan armadasının güçleri olarak gösterilmiştir. Bunlara eklenen BLU-82 Daisy Cutter ve MoAB (Bombaların Anası), “shock and awe”in ne denli büyük olduğunu dünya kamuoyuna tanıtlarken “e-bomb” hazırda bekletilmektedir.*

Oysa ki, BLU-82 Daisy Cutter denilen bombalar, ilk kez 21 Mart 1970’de “Commando Vault” adıyla Vietnam’da kullanılmıştır. Bugün Amerikan “medyası”nın “şok ve dehşet” için kullandığı reklamını yaptığı BLU-82 “Commando Vault” Vietnam’da helikopterlerin inişlerini sağlamak amacıyla arazinin “temizlenmesi” için kullanılmıştır. BLU-82 Daisy Cutter, Afganistan’da Taliban güçlerini korkutmak için (ki onlar da dünya-

nın heryerindeki insanlar gibi Amerikan emperyalizminin modern silahları karşısında durulamayacağına inanıyorlardı) sadece gösteri amaçlı olarak kullanılmıştır. Afganistan’ın Tora Bora bölgesinde “El Kaide mağralarına” karşı yürütülen operasyonlarda görüldüğü gibi, hiç bir etkiye sahip değildir. “Askeri uzmanlar”ın ifadesiyle söylersek, asıl işlevi belli bir arazideki mayınları temizleyerek bölgeyi güvenli hale getirmek olan BLU-82 Daisy Cutter’ın bu işe yaramadığı görülmüş, dolayısıyla sadece psikolojik amaçlarla kullanılmaktadır.

Amerikan “medyası”nın “şok ve dehşet” bombardımanının en büyük silahı olarak ilan edilen B-52’ler ise, ilk kez 1961 Mayıs ayında Amerikan ordusunun “envanter”ine geçmiş ve 1965 sonrasında Vietnam’da yoğun biçimde kullanılmıştır. Bu tarihte tümü 102 adet olan B-52’lerin 31 tanesi Vietnam tarafından düşürülmüştür. (Bugün Amerika’nın elindeki B-52 sayısı 94 tanedir.)

Yugoslavya “operasyonu” öncesinde büyük reklamı yapılan “radara yakalanmayan” F117/A Hayalet uçakları ise, bu “operasyon” da uçaksavarlar tarafından düşürülmüştür.

Böylece, Amerikan emperyalizminin “şok ve dehşet” verici silahlarından geriye, sadece “psikolojik savaş”ın unsuru olan “medyatik” propaganda kalmıştır.

Kara kuvvetlerinde ise, Irak savaşı öncesinde ve savaşta en çok reklamı yapılan, televizyonlarda hızlı hareketi ile “gözleri kamaştırıcı” silah olarak M1A1 Abrams tankları öne çıkartılmıştır. 105 ve 120 mm’lik toplara sahip olan M1A1 Abrams tankları, İsrail’in “imha edilemez” denilen ve geçen ay Filistinliler tarafından imha edilerek bu ünvanını yitiren Merkava tanklarının “en modern”idir. Sovyetler Birliği’nin T-72 tanklarına karşı 1980 yılında üretilmiştir. “I. Körfez Savaşı”nda 1.800 M1A1 Abrams tank yer almıştır.

Bugün herkesin çok iyi gördüğü gibi, ister M1A1 Abrams tankları olsun, ister diğer zırhlı araçlar olsun, “normal” bir savaşta kolayca imha edilebilmektedir ve gerilla savaşında ise (Türk ordusunun da çok iyi bildiği gibi) hiç bir değere sahip değildir.

Böylece Amerikan emperyalistlerinin “yenilmez armadası”nın elinde sadece, psikolojik propaganda ve değişik yırtıcı hayvan ve “vahşi” kızılderili kabile adlarıyla tanımlanan helikopterler ile M16’lı “rambo” askerler kalmaktadır. Bunların gücünün ise, “ba-

* “E-bomb” adı verilen “elektronik bomba”, “medyaya” göre, düşmanın tüm elektronik haberleşmesini bir anda bozarak, onun komuta ve kontrol sistemini yoketmektedir. Ancak Amerikan genelkurmayı Pentagon, Irak savaşının başlamasıyla birlikte “Saddam’ın komuta ve kontrol “sistemini”ni bozmayı başaramayınca, Amerikan gazetecilerinin neden “e-bombası” kullanmadıklarını sormaları üzerine böyle bir bombanın varolmadığını söylemek zorunda kalmıştır.

taklığa” saplandıklarında ne hale geldiğini Vietnam yeterince göstermiştir.

İşte Amerikan emperyalizminin bugün dünya çapında büyük propagandasını yaptığı askeri teknolojisi ve silahları bunlardır. Amerikan emperyalizmi, bu propagandayla “kuvvetini göstermek”tedir. Güncel ifadelerle, yapılan “psikolojik savaş”tır. Dolayısıyla, ulaşmak istedikleri amaç, “üstün” askeri gücünü göstererek, buna karşı savaşlamayacağı düşüncesini yaygınlaştırmak ve pekiştirmektir. Bunu başarabildiği oranda, elindeki askeri güçlere karşı direnme ortaya çıkmayacağı için, “kuvvet gösterisi” yoluyla kendi çıkarlarını kolayca yerine getirebileceğini hesaplamaktadır.

Şüphesiz tüm bu hesaplar yapılırken, Amerikan emperyalizminin ve “medya”nın en büyük korkusu, kendilerine karşı Vietnam’da olduğu gibi geniş bir gerilla savaşının yürütülmesidir. Onlar bütün bu modern ve “en son teknoloji harikası” silahlarının gerilla savaşını karşısında hiçbir etkiye sahip olmadığını çok iyi bilmektedirler. İşte bu nedenden dolayı, Yugoslavya “operasyonu”nda, II. paylaşım savaşında büyük başarı gösteren Yugoslav partizanları onların korkulu rüyası olduğu gibi, Afganistan’da Taliban güçlerinin başlatacakları bir gerilla savaşının da kendilerini bir “batağa” saplayacağından korkmuşlardır.

Bugün Irak savaşında emperyalist “medya”nın ve onun yerli işbirlikçilerinin, “Saddam’ın askerleri sivil elbiseler giyerek vurkaç saldırıları yapıyorlar” yakanışlarının ardında yatan korku, gerilla savaşını karşısında modern donanımın ve teknik silahların hiç bir işe yaramaz oluşudur.

Yaşlı köylünün tüfeği ile düşürdüğü Apache helikopteri, kendi kendine patlayan toplar, birbirini vuran “koalisyon güçleri”, Saddam’ın “roketleri” diye İngiliz uçaklarını düşüren Patriot füzeleri, “yüksek teknolojinin” (Hi-Tech) nasıl bir şey olduğu konusunda da şüpheler yaratmaya yetmiştir.

Burada üzerinde durulması gereken ikinci nokta, sürdürülen emperyalist propagandanın diğer bir hedefinin, gerilla savaşından çok, **iktidarın ele geçirildiği koşullarda** iktidarın elde tutulup tutulamayacağı konusunda şüpheler uyandırmayı amaçlamasıdır. Denilmek istenmektedir ki, gerilla savaşıyla iktidarı ele geçerseniz dahi, Amerikan emperyalizminin “yüksek teknolojisi”, bu iktidarı çok kısa sürede yikabilecektir. Dolayı-

ıyla, yıkılacak bir iktidar için savaşmaya, “kan dökmeye” gerek yoktur!

Bu propaganda, anti-emperyalist devrimci iktidarın gerekli ekonomik kaynaklara sahip olamayacağı, dolayısıyla ekonominin çok daha kötü hale geleceği, devrimci iktidar koşullarında ülkenin daha da yoksullaşacağı propagandasına paralel olarak yürütülmektedir.

Bu yönüyle, emperyalist propaganda, anti-emperyalist bir iktidarın (ya da emperyalizmin çıkarına gelmeyen bir devletin) Amerikan emperyalizminin “üstün” askeri gücü karşısında dayanamayacağı noktasında yoğunlaşmaktadır.

Özellikle Orta-Doğu’daki Baas iktidalarının Sovyetler Birliği’nden aldıkları “teknolojik” silahlarla Amerikan emperyalizmine rağmen ayakta kalabildiklerini düşünenler, Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı koşullarında artık “yapabilecek hiç bir şey kalmadığını” düşünmeye başlamaları, bu propagandanın gücünü göstermektedir.

Böylece konu, anti-emperyalist devrimci bir iktidarın ya da emperyalizmin çıkarlarına ters düşen herhangi bir ulusal devletin Amerikan emperyalizmine karşı nasıl bir askeri savaş stratejisi izlemesi gerektiği noktasında odaklanmaktadır.

İktidarın ele geçirilmesi bir yana, iktidarın ele geçirilmesine yönelik silahlı mücadelenin henüz başlangıç sorunlarını aşmadığı bir evrede, böylesi bir konunun devrimci hareketin gündemine sokulması, somut devrimci görevlerin kolayca bir yana bırakılmasını getiren “psikolojik savaş” yönteminden başka bir şey değildir. Ancak zafere olan inancı, bilinci bulanıklaştırdığından ve hatta yok ettiğinden, emperyalizme karşı silahlı mücadelenin örgütlenmesini ve yürütülmesini de büyük ölçüde etkilemektedir. PKK olayında açıkça görüldüğü gibi, gerilla savaşını başarıya ulaşılabileceğine duyulan şüphe, giderek teslimiyete yol açan “diplomatik çözüm” arayışları yaratmaktadır.

Anımsanabileceği gibi, PKK, “serhıldan” dan söz etmeye başladığı dönemde, Halk Savaşının “stratejik denge” aşamasında olduklarını, kurtarılmış bölgeler yaratmaya başladıklarını ve yakın zamanda “stratejik saldırıya” geçeceklerinin propagandasına başlamıştı. Cizre, Şırnak, Lice olayları böyle bir gelişmenin örnekleri olarak kullanılıyor ve kırlardan kentlerin ele geçirilmesi noktasına geldiklerini ilan ediyorlardı.

İşte bu evrede, “karşı taraf” (kendi ifadeleriyle TC) hava gücü aracılığıyla bu gelişmeyi ezeceğini açıkça “deklare” etmiştir. Halk Savaşının hiçbir stratejik ve taktik özelliklerine aldırmayan, sadece propagandayla işleri yürütmekle yetinen PKK, bu somut açıklama karşısında şaşkınlığa düşmüştür. Kuzey Irak’tan temin edebildiği birkaç “stinger” füzesiyle bu tehdidi tehditle yanıtlamaya çalışmışsa da, karşı tarafın büyük hava gücü karşısında bunların bir şey ifade etmediğini düşünmeye başlamıştır. 1993 Mart ayında A. Öcalan’ın Talabani’yle birlikte yaptığı “tek taraflı ateş-kes” bu gelişmenin somut sonucu olmuştur.

PKK olayında olduğu gibi, düşmanın üstün ve modern askeri gücü sorunu, sadece iktidarın ele geçirildiği koşullarda değil, Halk Savaşında gerilla savaşının düzenli ordular savaşına dönüştüğü evresinde de temel sorun haline gelmektedir.

Ve bir kez daha, her şeyin başlangıcına, çıkış noktasına geri dönmektedir.

Soru açık ve nettir: Halk Savaşı yoluyla emperyalizm yenilgiye uğratılabilir mi?

Halk Savaşı, “genellikle, bizden maddi olarak daha güçlü olan bir düşman üzerinde mutlak siyasi üstünlüğü sağladığımız şartlarda verilir.”* Maddi ve teknik olarak çok üstün düşmana karşı zayıf bir gücün savaşı olarak Halk Savaşı, gerilla savaşından düzenli ordular savaşına doğru gelişen bir savaştır. Gerilla savaşı, maddi ve teknik olarak güçlü düşmanı, **uzatılmış bir savaş** yoluyla yenilgiye uğratmanın ilk savaş biçimidir. Gerilla savaşı gelişerek hareketli savaşa ve oradan düzenli ordular savaşına geçerek Halk Savaşını zafere ulaştırır. Ancak burada altı çizilmesi gereken nokta, gerilla savaşının tek başına, yani düzenli ordular savaşına dönüşmesizin zafer kazanamayacağıdır. **Halk Savaşının nihai zaferi**, düşman güçlerinin **düzenli ordular savaşı** ile yenilgiye uğratılmasıyla gerçekleşir. Bir diğer ifadeyle, “düzenli ordular aşamasında, bütün yurt çapında yönetimi ele geçirmekten söz etmek mümkündür”.**

Öz olarak, Halk Savaşının zaferi, maddi ve teknik olarak üstün düşman güçlerinin düzenli ordu savaşıyla yenilgiye uğratılmasıyla gerçekleşecektir. Bu aşamada zaferin ke-

sin olduğu bilincine sahip olunduğu ölçüde, somut görev, bu aşamaya ulaşabilmek için gerilla savaşını örgütlemek ve yürütmek olmaktadır.

“Ancak düzenli ordular aşamasında, bütün yurt çapında yönetimi ele geçirmekten söz etmek mümkündür. Ve biz, bugün bu aşamayı yaşadığımızı asla iddia etmiyoruz. Biz sadece halkımızın ihtilâlcı savaşının bu aşamaya gelebilmesi için, gerilla savaşının şart olduğunu iddia ediyor ve bu amaçla da dövüşüyoruz.”***

Düzenli ordular aşamasında emperyalizme karşı zafer kazanılacağı konusunda hiçbir şüphenin bulunmadığı ve Vietnam Halk Savaşı ile bunun tarihsel olarak kanıtlandığı bir dönemin üzerinden yıllar geçmiştir. Amerikan emperyalizminin “hi-tech” silahlarını sergileyen ve bunların “üstünlüğünü” gösteren yoğun propaganda, asıl olarak Halk Savaşının zaferine olan inancı, bilinci sarsmış ve giderek ortadan kaldırmıştır. Zafere olan inancın, bilincin ortadan kalktığı koşullarda, gerilla savaşının örgütlenmesi ve yürütülmesi ise, neredeyse bunun bilincine sahip bir avuç Marksist-Leninistin omuzlarına yüklenmiştir.

Bu nedenden dolayı, bir kez daha, Halk Savaşı teorisinin temellerine geri dönülmesi, Halk Savaşının zaferinin neden kaçınılmaz olduğunun bir kez daha ortaya konulması zorunlu hale gelmiştir.

Amerikan emperyalizminin Irak’a yönelik saldırgan politikaları ve nihai olarak saldırısı, modern ve teknik olarak üstün bir gücün karşısında direnilemeyeceği, bu gücün yenilemeyeceği düşüncesinin en üst boyuta ulaştığı bir dönemde yürütülmüştür. Bu nedenle, “Saddam güçlerinin” direnişi, özellikle 2.000 nüfuslu Um Kasr kasabasının günlerce ele geçirilemeyeşi, dünyada “şok” etkisi yapmıştır.

Öncelikle devrimcilerin açık ve net olarak bilmesi gereken, Amerikan emperyalizminin “hi-tech” silahlara ilişkin yapılan tüm propagandanın “psikolojik” nitelikte olduğu, kendisine karşı savaşlamayacağı düşüncesini oluşturmayı amaçladığıdır. Bu bilinç varolduğu takdirde, emperyalizme karşı silahlı mücadelenin nasıl yürütüleceği, bu savaşın strateji ve taktikleri kavranabilir ve

* Giap, *Halk Savaşının Askeri Sanatı*, s.183.

** THKP Devrim Stratejisi, I No’lu Parti Bildirisi.

*** THKP Devrim Stratejisi, I No’lu Parti Bildirisi.

savaş zafere ulaştırılabilir.

İkinci olarak, iktidarın alındığı koşullarda Amerikan emperyalizminin “hi-tech” silahlarına dayanan tehdit ve saldırısına karşı yürütülecek askeri savaşın stratejisi ile Halk Savaşının askeri stratejisi, birbirinden farklı olsa da, aynı temelden kaynaklanır.

“Kuzey Vietnam’da halkımız ve silahlı güçler Amerikan emperyalistlerinin modern hava güçleriyle yürüttükleri imha savaşını, ülkemizde benzeri görülmemiş bir ‘karadan havaya’ halk savaşında bozguna uğrattılar.”* (Giap)

“Bu yılın (1964) ilk altı ayında, Güney’li ordu ve halk yaklaşık olarak 14.000 çarpışmada bulundu, 400 düşman karakolunu yaralı bir etti, düşmanı ezerek 550’den fazla karakolunu başka yerlere nakletmek zorunda bıraktı, aralarında 500’den fazla Amerikalının da bulunduğu 42.000 düşman askerini yoketti ve esir aldı, yaklaşık olarak 30.000’ini safdışı etti. Her cinsten olmak üzere 5.000 silah, milyonlarca mermi ve el bombasını ele geçirdi, 170 tane değişik tipte uçağı düşürürken, 320 tanesine hasar verirdi.”**

Şüphesiz, Giap’ın bu açıklamaları, emperyalist “medya”nın yoğun propagandası ve Pentagon’un “yüksek rütbeli subaylarının” açıklamalarıyla “yalanlanmış”tır. Yıllar sonra yapılan açıklamalar, Giap’ın verdiği sayıların doğru olduğunu göstermiştir.

1964-75 yılları arasında Vietnam’da 2.590.000 Amerikan askeri görev yapmıştır. Bunlardan 58.169’ü ölmüş ve 304.000’i yaralanmıştır.

12.000 helikopter kullanılmış ve bunlar toplam 7.531.955 saat uçmuşlardır. 4.865 helikopter Vietnam kurtuluş güçleri tarafından düşürülmüştür.

Amerikan hava kuvvetleri 1.899.688 “sorti” yapmış ve 6.727.084 ton bomba atmıştır. B-52’ler 124.532 “sorti” yaparak 2.633.035 ton bomba atmış ve 18’i “düşman ateşiyile” ve 13’ü “diğer nedenlerle kaybedilmiş”tir. (Amerikanın dünya çapındaki toplam B-52 sayısı 102’dir.) “Kaybettikleri” diğer uçakların sayısı ise 3.750’dir.

Yine 1996 yılında yapılan açıklamalara göre, Vietnam’da 60.690 Avustralyalı asker savaşa girmiştir. 479 ölü ve 3.025 yaralı vermişlerdir.

Görüldüğü gibi Vietnam savaşı, açık biçimde Amerikan emperyalizminin “hi-tech” silahlarının bir işe yaramadığını göstermiştir.

Bütün sorun, Amerikan emperyalizminin “çabuk sonuçlu savaş” stratejisine karşı uzatılmış savaş stratejisi olan Halk Savaşının doğru bir biçimde kavranılması ve yürütülmesidir.

Halk Savaşının özü, maddi ve teknik olarak güçlü bir düşmana karşı, zayıf ve geri bir silahlanmaya sahip halk güçlerinin, uzatılmış savaş anlayışıyla, bir yandan düşman güçlerini zaman içinde yıpratıp zayıflatırken, diğer yandan kendi güçlerini geliştirmek ve pekiştirmektir. **Bu stratejinin tüm ayrıntıları Mao ile Giap’ın yazılarında** açık ve net olarak bulunmaktadır.

Okuyucu, bu somut teorik ve tarihsel bilgiye rağmen, devrimci bir öncünün yönetimi altında Halk Savaşının zafere ulaşabilmesi olanaklı olsa bile, aynı sonucun ulusal devletler tarafından gerçekleştirilip gerçekleştirilemeyeceğini de sorabilir.

Burada unutulmaması gereken, emperyalizme karşı yürütülen savaşın **ulusal kurtuluş savaşı** olduğudur. Ulusal kurtuluş savaşının proletaryanın ideolojik öncülüğünde yürütülmesi, zafer sonrasında kurulacak olan iktidarın niteliği ve gerçek ulusal bağımsızlığın kalıcı olarak elde edilmesi açısından önemi vardır ve bu boyutuyla **halk kurtuluş savaşı** özelliği taşır. Ancak, ülkemiz tarihinin de gösterdiği gibi, emperyalizme karşı yürütülen kurtuluş savaşları, sadece proletaryanın öncülüğünde verilmemiştir. Küçük-burjuva devrimci-milliyetçileri de, emperyalist **açık işgal** koşullarında, ulusal kurtuluş savaşına öncülük yapabilmekte ve zafere ulaşırabilmektedir. Türkiye ve Ceza-yir örnekleri açıktır. Burada sözünü ettiğimiz, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşının **askeri savaş stratejisidir**. Ulusal kurtuluş savaşında öncülük sorununun, ulusal kurtuluşun toplumsal kurtuluşu amaçlayıp amaçlamaması, savaşın belli bir evresinde emperyalizmle uzlaşmaya gidilip gidilmemesi açısından önemi vardır. Küçük-burjuva devrimci-milliyetçileri tutarlı ve toplumsal kurtuluşu hedefleyen bir anti-emperyalist mücadele yürütemezler. Ancak bu, olayın toplumsal ve siyasal yanındır. Amerikan em-

* Giap, *Vietnam Ulusal Kurtuluş Savaşı*, s. 20.

** Giap, *Halk Savaşının Askeri Sanatı*, s. 200.

peryalizminin “hi-tech” askeri gücünün yenilmesi sorunu ise, askeri savaş sorunudur ve burada sözkonusu olan ise, hangi sınıfın öncülüğünde olursa olsun, tüm ulusun bu kurtuluş savaşına katılması ve yürütmesidir. Küçük-burjuva devrimci-milliyetçilerin öncülüğünde yürütülen anti-emperyalist ulusal kurtuluş savaşı, çoğu zaman, savaşın belirli evrelerinde duraklamalara, bölünmelere, emperyalizmle uzlaşmaya yönelerek, tam bağımsızlıktan vazgeçmeyle sonuçlanmaktadır. Bu nedenle, emperyalizme karşı tutarlı ve kararlı mücadele, ancak proletaryanın öncülüğünde gerçekleştirilebilir ve ancak proletaryanın öncülüğünde zafere ulaşan kurtuluş savaşı, tam bağımsızlığı ve ulusal kalkınmayı sağlayabilir. Bu nedenden dolayı, proletaryanın öncülüğünde yürütülen ulusal kurtuluş savaşını, diğerlerinden ayırmak için, halk kurtuluş savaşı olarak tanımlamaktayız. Mahir Çayan yoldaşın ifade ettiği gibi, anti-emperyalist ve anti-oligarşik halk kurtuluş savaşı ile ulusal kurtuluş savaşı **muhtevak olarak** birbirinden **pek** farklı değildir.

“Kendi solunda, emperyalizme karşı hiçbir devrimci, ulusal-radikal sınıf hareketi olmadığı, dünyada, milli kurtuluş savaşlarının destekçisi bir dünya sosyalist bloğunun olmadığı bir evrede, emperyalizme karşı, dünyada ilk muzaffer olmuş bir halk savaşını veren”* bir ülkede, yani ülkemizde, Amerikan emperyalizminin askeri gücüne bakarak, onun yenilmezliğinden söz edilmesi ise, tarih bilincinin nasıl tahrip edildiğini açıkça göstermektedir.

Irak savaşının nasıl sonuçlanacağını, “Saddam güçleri”nin ne kadar direnebileceğini bugünden söylemek olanaksızdır. Irak savaşının ilk haftası, Amerikan emperyalizminin “üstün askeri gücü”ne karşı durulabileceğini ve onun yenilebileceğini bir kez

daha ortaya koymuştur.

Ancak bundan daha önemli olan ideolojik ve politik sonuç ise, Amerikan emperyalizminin pervasız **askeri saldırganlığı** karşısında yasalıcı bakış açısıyla yapılan “savaşa hayır” mitinglerinin sıradan bir hümanist eylemden, “barış” adına tanrıya yakarmaktan başka bir anlamı olmadığı görülmüştür. Savaşı durdurmanın, savaşları ortadan kaldırmanın tek yolu, Mao’nun sözleriyle, “savaştan” geçer. Amerikan emperyalizmine karşı, dünyanın her yerinde anti-emperyalist savaşlar verilmediği sürece, “savaşa hayır” mitinglerinin bir yakanıştan, çaresizlikten başka bir anlamı olmayacaktır.

Artık tüm küçük-burjuvalar, küçük-burjuva milliyetçileri görmüşlerdir ki, Amerikan emperyalizminin yenilmezliğine dayanarak geliştirilen uzlaşma ve boyuneğme politikalarıyla bir yere varılmamaktadır. Amerikan emperyalizmi, kendisi dışında hiçbir halkın ve ulusun varlığını, onurunu, yasalarını, anayasalarını tanımadığını, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının sadece kendisi için basit bir “politik emzik” olduğunu açıkça ortaya koymuştur. İster “en demokratik” seçimle işbaşına gelmiş hükümetler olsun, ister “en demokratik” anayasaya sahip olsun, Amerikan emperyalizminin çıkarlarına ters düştüğü oranda, bir anlama ve değere sahip değildir. Sorun, **Amerikan emperyalizmi tarafından** bir kez daha açık biçimde ortaya konulmuştur: **Ya emperyalizme topyekün boyun eğilecek, sömürgeleşme kabul edilecektir, ya da topyekün direnecek, ulusal bağımsızlığa sahip çıkılacaktır.** Üçüncü bir yol yoktur. Ulusal bağımsızlığa sahip olabilmenin tek yolu ise, anti-emperyalist kurtuluş savaşının uzatılmış bir halk savaşı çizgisiyle yürütülmesi ve zafere ulaştırılmasıdır.

* Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

... Ve Genelkurmay da Devreye Girdi!

“Türk Silahlı Kuvvetleri'nin görüşü, hükümetle aynıdır ve hükümetin Yüce Meclisimiz'e sunduğu tezkerede yansıtıldığı gibidir.

Şu bir gerçektir ki, Türkiye savaşı tek başına önleme olanak ve yeteneğine sahip değildir. Ama biz, hesabımızı savaş çıkmayacak varsayımına dayayamayız. Bu hususta seçeneğimiz maalesef iyi ile kötü arasında değil, kötü ile daha kötü arasındadır. Ya tamamen dışında kalacağız ya da savaşanlara yardımcı olup sürece katılacağız. Hiç katılmamakla savaşın aynı zararlarını göreceğiz. Fakat zararımızın telafi edilmesi ve savaş sonrasında söz sahibi olmamız asla mümkün olmayacaktır. Şayet savaşanlara yardımcı olursak zararımızın bir kısmı telafi edilebilecek.

Kuzeyden cephe açılacağı için savaş kısa sürecek, acılar azalacak, beklenmedik gelişmeler olmayacak ve daha az insan ölecekti diye düşündük. Bir tek kurşun atmadan görevimizi tamamlayarak dönecektik. Beklenmeyen gelişmelere müdahale zorunda kalırsak savaşanlar karşı çıkmayacaklardı. Bütün bunlar ve diğer hususlar bir belgeye bağlandı, nispeten garantiye alındı.

Ekonomik yardım, yapacağımız işbirliğinin bir bedeli olarak değil, savaşanların bize verecekleri zararın hiç olmazsa bir kısmının telafisi için istendi. Yoksa oraya yapacağımız yardımların bedelinin peşinde olunmadı.

Meclis ulusun temsilcisidir. Egemenlik, kayıtsız şartsız ulusundur. Bu karara sadece saygı duyuyoruz. Bütün dileğim, savaştan kaçınmak için seçtiğimiz hareket tarzının bizi, savaşanları da karşımıza alarak bazı hareketler yapmak zorunda bırakmamasıdır.”

(Genelkurmay Başkanı Özkök'ün 5 Mart 2003 tarihli konuşması)

Adının başında “Hürriyet gazetesi genel yayın yönetmeni” değil, “Orgeneral ve Genelkurmay Başkanı” sıfatı bulunan Özkök, 1 Mart günü TBMM’de savaş tezkeresinin* kabul edilmemesi üzerine yaptığı açıklamada bunları söylemiştir. Böylece bir kez daha Genelkurmay devreye girerek, “politika”nın asli unsuru olduğunu ortaya koymuştur.

“Orgeneral ve Genelkurmay Başkanı” sıfatlı Özkök, bu açıklamasıyla, Amerikan emperyalizminin 62 bin askeri ile 255 uçak ve 65 helikopterin Türkiye üzerinden Irak’a saldırması için “yeşil ışık” yakmıştır. “Medya” diliyle ifade edersek, Özkök, “kuzey cephesi”nin açılması için gerekli “yasal prosedür”ün, yani formalitelerin yerine getirilmesini istemiştir.

İşte bu açıklamayla birlikte, ülkemizdeki siyasal iktidar, millet meclisi, devlet, hükümet, anayasa gibi tüm kurum ve kavramlar hemen bir yana itilmiş ve Amerikan askerlerini ve silahlarını taşıyan gemiler İskenderun limanına yanaşarak “yüklerini” boşaltmaya başlamıştır. *Sabah* gazetesinin 7 Mart tarihli başlığında ifade edildiği gibi, “Kuzey cephesi” fiilen açılmıştır.

O andan itibaren İskenderun limanına indirilen ve Mardin-Silopi’ye giden Amerikan askerlerinin ve araçlarının görüntüleri günlük haberler haline gelmiştir. TBMM’de “tez-

kere” kabul edilmemiş olmasına rağmen, yani “yabancı silahlı kuvvetler unsurlarının” ülkeye girmesi ve konuşlanması kabul edilmemişken, Amerikan askerlerinin ve araçlarının Türkiye toprakları üzerinde istedikleri gibi hareket etmeleri, Türkiye’de, anayasanın ve anayasada ifadesini bulan “kurumlar”ın hiç bir anlamının olmadığını (bir kez daha) açıkça göstermiştir.

Şüphesiz **ulusal meşruiyeti** kendi anayasasından ve meclisinden alamayan Türk silahlı kuvvetlerinin “saygıdeğer, anlı ve şanlı” generallerinin, **uluslararası meşruiyeti** Birleşmiş Milletler’den alamayan Amerikan emperyalizmiyle açık işbirliği sergilemesine kimse şaşırılmamıştır. Amerikan emperyalizminden aldıkları icazetle askeri darbe yapmaya alışmış bir ordudan daha farklı bir tutum beklenilemeyeceği de ortadadır.

Ve Türkiye adının başında Orgeneral ve Genelkurmay Başkanı sıfatı bulunan Özkök’ün 5 Mart tarihli açıklamasında Amerikan emperyalizminin Irak’a resmen saldırıya geçtiği 20 Mart gününe kadar **anayasanın askıya alındığı** bir dönemi yaşamıştır. Bir başka deyişle, 5 Mart tarihinden itibaren Türkiye, **fiilen askeri yönetim** altına girmiştir. 20 Mart günü TBMM’de “ikinci tezkerenin kabul edilmesiyle birlikte, fiili askeri yönetim, biçimsel olarak, “anayasal” çerçeveye oturtulmuştur.**

Yıllar boyu “Atatürkçü”, “Atatürk milliyetçisi” olmakla övünen, “Atatürkçülük” adına askeri darbeler yapan, milyonlarca vatandaşını işkenceden geçiren, ülkenin bağımsızlığı için savaşan devrimcileri katleden “Türk” silahlı kuvvetleri, “aziz vatanın kalelerinin zaptedilmesini, bütün tersanelerine girilmesini, bütün ordularının dağıtılmasını ve memleketin her köşesinin bilfiil işgal edilmesini”***, genelkurmay başkanının açıklama-

* 1 Mart 2003 günü TBMM’ye sunulan ve kabul edilmeyen hükümet Tezkeresi:

“Kapsamı, sınırı ve zamanı Hükümetçe belirlenecek şekilde; 1- Türk Silahlı Kuvvetleri’nin yabancı ülkelere gönderilmesine ve bu kuvvetlerin gerektiğinde belirlenecek esaslar dairesinde kullanılmasına, 2- Uluslararası meşruiyet kuralları çerçevesinde en fazla 62 bin askeri personelin ve hava unsurları olarak 255 uçak ve 65 helikopteri aşmamak kaydıyla yabancı silahlı kuvvetler unsurlarının Hükümetin tespit edeceği mücavir bölgelerde geçici olarak konuşlandırmak üzere 6 ay süreyle Türkiye’de bulunmasına; bu amaçla Türkiye’ye gelecek yabancı kuvvetlerinden destek unsurları dışındaki muharip unsurların geçici olarak konuşlandırıldıkları bölgelerden Türkiye dışına intikallerinin en kısa sürede tamamlanması ve yabancı hava ve deniz kuvvetleriyle özel kuvvetler unsurlarının muhtemel bir harekatta kullanılmasını sağlayacak şekilde konuşlanmaları için gerekli düzenlemelerin yapılmasına; bu yabancı silahlı kuvvetlerin Türkiye’ye gelişi ile ilgili hazırlıkların yürütülmesine; Türkiye ülkesinde tabi olacakları statü ve Türk Silahlı Kuvvetleriyle işbirliği esas ve usullerine ilişkin düzenlemelerin Hükümet’in belirleyeceği esaslar çerçevesinde yapılmasına, Anayasa’nın 92. maddesi uyarınca TBMM’den izin istenilmesi, Bakanlar Kurulu’nun 24.02.2003 tarihli toplantısında kararlaştırılmıştır.”

** TBMM’de kabul edilen bu “ikinci tezkeren”, Türkiye hava sahasının Amerikan ve “müttefik” uçaklarına açılması ve “Türk silahlı kuvvetlerinin yabancı ülkelere gönderilmesine” ilişkindir.

*** Mustafa Kemal’in o herkesin bildiği ve her okulda, devlet dairesinde çerçevesiz duvarlara asılı duran 20 Ekim 1927 tarihli “gençliğe hitabı”nın tam metni şöyledir:

“Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklalini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegane temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinedir. İstikbalde dahi, seni, bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahili ve harici, bedhahların olacaktır. Bir

VE CEPHE AÇILDI

ABD, Org. Özkök'ün açıklamasından sonra, Meclis'i beklemeden Kuzey Cephesi için hareketlendi. Askerler Iskenderun'dan Martın'e nakletildi

KIRKS ZIRVESİNDE "BEFRANDUMA KÜLSÜMAYE" DENİDİ
Top adava atıldı

"Özgen" vermesi nedeniyle halkın haklarına karşı İskenderun'da bulunan Amerikalı askerler, Kuzey Cephesi için hareketlendi. Askerler Iskenderun'dan Martın'e nakletildi.

LOJİSTİK ALAN
ABD, yeni tankları ve diğer silahları taşıyan kamyonları Kuzey Cephesi için hareketlendi. Askerler Iskenderun'dan Martın'e nakletildi.

İSK'NİN TAKİDİNDE
ABD'nin Kuzey Cephesi için hareketlendi. Askerler Iskenderun'dan Martın'e nakletildi.

İKİ KİLOMETRE KÖRÜVÜ
Kuzey Cephesi için hareketlendi. Askerler Iskenderun'dan Martın'e nakletildi.

Bölgeye hava ve karadan büyük yığınak
ABD, Kuzey Cephesi için hareketlendi. Askerler Iskenderun'dan Martın'e nakletildi.

ması ile, "cebren ve hile ile" kabul etmiştir.

12 Eylül darbesiyle yaptırarak kendi anayasalarını bile kolayca bir yana itebilen bir gücün meşruiyetinden, yasallığından söz etmek olanaksızdır. Bu koşullar altında, hiç kimsenin yasalardan, yasallıktan, yasal mücadeleden söz edemeyeceği de açıktır. Ülkenin fiilen işgal edilmesine onay veren bu güce karşı direnmek ve bu işgali fiilen ortadan kaldırmak ise, sözcüğün ulusal ve tarihsel anlamıyla meşrudur.

21 Mart tarihinde çıkartılan ve Amerikan emperyalizmine "hava sahasını kullanma izni" veren ikinci "tezkere"nin TBMM'de onaylanması, bu gücün gayri meşruluğunu ortadan kaldırmamıştır. Sadece "millet meclisi" adını taşıyan kurumun bu gayri meşruluğa

onay vermesi anlamına gelmektedir.

Diğer yandan, adının başında Orgeneral ve Genelkurmay Başkanı sıfatı bulunan Özkök'ün 5 Mart tarihli açıklaması, aynı zamanda, "medyatik" Özkök'ün sözcülüğünü yaptığı zihniyetin ve ideolojinin üniformalı ifadesidir.

Üniformalı Özkök, "ya tamamen dışında kalacağız ya da savaşanlara yardımcı olup sürece katılacağız. Hiç katılmamakla savaşın aynı zararlarını göreceğiz. Fakat zararımızın telafi edilmesi ve savaş sonrasında söz sahibi olmamız asla mümkün olmayacaktır. Şayet savaşanlara yardımcı olursak zararımızın bir kısmı telafi edilebilecek, Kuzeyden cephe açılacağı için savaş kısa sürecek" diyerek "savaşanların" yanında saf tutulması gerektiğini söylerken, "Bu savaş mümkün olduğu kadar kısa sürede bitsin ve ABD duruma hâkim olsun" diyen "medyatik" Özkök'le aynı düşünceye sahiptir.*

Düne kadar Amerikan emperyalizminin dünyaya egemen kılacağı "demokrasi"den, "ekonomik refahtan" söz eden "medya"nın ünlü E. Özkök, M. Ali Birand, Güneri Civaoglu gibi "globalizm" propagandistlerinin, bugün "savaştan" ve "savaş rantlarından" söz ederken sergiledikleri pişkinlik ve yüzüzlük, üniformalı Özkök'ün dilinde "savaşanlara yardımcı olmak" haline dönüşmüştür.

Anımsanacağı gibi, 1990 sonrasında "ulusal devletler"in önemini kalmadığını, "ulusal bağımsızlığın" yerini "uluslararası ba-

gün, istiklal ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağı vaziyetin imkan ve şeraitini düşünmeyeceksin! Bu imkan ve şerait, çok namüsaid bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklal ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün ordular dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde iktidara sahip olanlar gaflet, dalalet ve hatta hıyanet içinde bulunabilirler. Hatta bu iktidar sahipleri şahsi menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakru zaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evladı!

İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi vazifen, Türk İstiklal ve Cumhuriyetini kurtarmaktır. Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur."

* Ertuğrul Özkök, *Hürriyet*, 18 Mart 2003.

ğimliliğin" aldığı söyleyen "globalizm" yandaşları, bu dönemde Türkiye'nin "soğuk savaş" dönemindeki "jeo-politik" önemini yitirdiğini, dolayısıyla Amerikan emperyalizminin bölgesel çıkarlarının korunmasında hizmet görececek bir "bölgesel askeri güç" olarak yeniden önemli bir "stratejik ortak" haline gelinebileceğinin teorisini yapmışlardır. TÜSİAD'ın açıkça ifade ettiği bu "bölgesel güç" teorisi, Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi olmayı sürdürebilmenin tek yolu olarak görülmektedir.

Onlara göre, Amerikan emperyalizminin "yeni dünya düzeninde" Orta-Doğu'da bir dizi askeri müdahalede bulunması kaçınılmazdır, ancak Amerikan kamuoyu bu askeri müdahalelerde "kayıp" verilmesini istememektedir. Onların bu "hassasiyetini" gözeterek, onlarla ya da onlar adına askeri müdahalelere girerek "soğuk savaş" dönemindeki "jeo-politik" konum yeniden kazanılabilecektir.

İşte bu mantıkla, Amerikan emperyalizminin her türlü askeri saldırısına katılmayı "birinci vazifesi" olarak ilan eden oligarşi ve onun silahlı kuvvetleri, bu yolla elde edileceği umulan ekonomik ve askeri çıkarların peşine düşmüştür. Irak savaşında Amerikan emperyalizminin yanında savaşa girerek, üniformalı Özkök'ün ifadesiyle "savaşanlara" yardımcı olduğu ölçüde Irak'ın yağmalanması için kurulacak "masada" yer alınacağı hesabına girmişlerdir.

Küçük işbirlikçi kafalar, "globalizm" diye diye "global" gelişmeleri bile göremeyecek kadar körleşmişlerdir. Yıllarca propaganda-sını yaptıkları "somut bugün"de yaşayarak, dünü ve yarını unutmüşlardır. Savaşın, politikanın şiddet araçlarıyla sürdürülmesinden başka bir şey olmadığını bile anımsayamayacak kadar hafıza kaybına uğramışlardır. Bu nedenle, "savaştan sonra" kurulacağını zannettikleri paylaşım "masası"nda yer alarak kapacakları kırıntıların hesabına başlamışlardır.

Oysa ki, Yugoslavya'nın parçalanması ve

Afganistan'ın işgalinde yaşadıkları gibi, hiç de ortaya "masa" kurulmamaktadır. Paylaşım hesapları, her zaman olduğu gibi, savaştan çok önce yapılmakta ve "kapalı kapılar ardında" kimin ne alacağı saptanmaktadır. "Bir solucan bulunca sevinen"* bu darkafalılar, Irak saldırısından birkaç gün önce yapılan Azor "zirvesi"nin ne anlama geldiğini bile anlayamayacak kadar kördürler. Üniformalı Özkök'ün sözüyle "savaşanların" safında yer alan Avustralya'nın bulunmadığı, "savaşanlar" yanında yer almayan İspanya'nın, Amerika ve İngiltere'nin yanında üçüncü ortak olarak ortaya çıktığı "Azor zirvesi"nde savaş kararı alınmasıyla bile uyanmamışlardır. Onlar hâlâ kurulacağını varsaydıkları "masa"nın hayali peşinde koşmaktadırlar.

İşte dünyadaki gelişmelerden bihaber aptalca teorilerle kamuoyunu yönlendirmeye çalışanlar, üniformalı Özkök'ün "vize"sine rağmen, Kuzey Cephesi'nin açılmasını sağlayamamışlardır. Amerika'nın vereceğini söyledikleri 30 milyar dolarla kamuoyunu kendi yanlarına çekmeye çalışırken, Amerika'nın "B planı" olduğunu, Kuzey Cephesi'nin açılmasına izin verilmediği takdirde bu planın yürürlüğe sokulacağını ve sonuçta 30 milyar dolardan olunacağı propagandasına başlamışlardır. Ve sonunda ikinci "tezkere"yi meclisten geçirterek hava sahasının Amerikan saldırganlarına açılmasını sağlamışlardır. Bu andan itibaren, savaşın ilk gününü birkaç Tomahawk füzesi atmamakla geçiren Amerikan emperyalizmi Irak'a yoğun hava bombardımanına başlayabilmiştir. Artık "tezkere"nin kabul edilmesi için propaganda yapan, "medyatik" olsun olmasın tüm Özkökler, isteyerek ya da kerhen "tezkere"ye oy vermiş olan tüm milletvekilleri ve "tezkere"nin kabul edilmesiyle sevinç çılgınlıkları atanlar Bağdat'ta Amerikan emperyalizminin B-52'lerinin bombardımanı ile ölen her insanın hesabını vermek durumundadırlar. Onların üniformaları ve "medya"ları kurtarmayacaktır.

* "Ancak daima anlamsız şeylere yapışıp kalan, Haris elleriyle toprakları kazarak define arayan Ve bir solucan bulunca sevinen darkafalılar, Bütün ümitlerini kaybetmiyorlar." (Goethe, Faust)

Nihayet İşbirlikçi Burjuva Sakıp Sabancı da Konuştu!

Sabancı: **Talih kuşunu kaçırdık**

Sabancı, ABD ekonomik yardım paketini kastederek “Talih kuşu omuzumuza kondu, kış kış kış diyerek kuşu uçurttuk. Çok üzgünüm” dedi

Sabancı Holding Yönetim Kurulu Başkanı Sakıp Sabancı, “Talih kuşu omuzumuza kondu, biz burada bağırarak haykırdık, kış kış kış, kuşu uçurttuk” dedi. Sabancı, Brisa Genel Kurulu’nun ardından yaptığı açıklamada, istense de istenmese de savaşın başladığına işaret etti. “Savaşa karşıyız diyen ve bunu tekeline alanlar var. Sanki birileri savaşı istiyormuş gibi, bu çok yanlış” diyen Sabancı, herkesin savaşa karşı olduğunu vurguladı. Sakıp Sabancı, şöyle devam etti: “Olayların gelişi, işin icaplarıydı. Türkiye’nin menfaati, 65 milyonun menfaati nerede? Akıllı stratejiler üretmemiz gerekirdi, yapamadık. Ekonomik problem zaten vardı. Ekonomik problem giderek tırmanıyordu. Talih kuşu omuzumuza kondu, biz burada bağırarak haykırdık, kış kış kış, kuşu uçurttuk. Bu kuş uçtu. Uzun zaman, ne uçtu, neyi kaybettik bunu hep beraber göreceğiz. Üzüntüm var.” Sabancı, daha önce de benzer işlerin olduğunu belirterek, “Mesela hep beraber haykırıyorduk: ‘Köprüye karşıyız’. Ne oldu, ‘köprüye karşıyız’ dedik de? Birincisi oldu, ikincisi oldu, üçüncüyü yapma durumuna gelindi” dedi.

Onu en son, geçen yılın Mayıs ayında B. Ecevit’e yönelik Doğan Holding’in medyalaıyla başlatılan kişisel saldırılar sırasında konuşurken gördük. Yaptığı son konuşma, İsviçre’ye giderken kansının Bülent Ecevit’in “ihtiyarladığını ve istifa etmesi gerektiğini” söylediğinde yapmıştı. Sonraki aylarda DSP parçalandı, “rüya timi” oluşturuldu ve erken seçime gidildi. Ancak oligarşinin “şovmeni” Sakıp Sabancı’nın “engin bilgisinden” ve “öngörüsünden” Türkiye halkı mahrum kaldı.

Bulduğu her fırsatta ve her yerde, her konuda konuşmayı bir marifet sanan, bu tu-

tumuyla “siyaseti” yönlendirdiğini düşünen Sakıp Sabancı bu dönemde ortalıkta görünmemiştir.

Aylar geçmiş, seçimlerde AKP büyük bir “zafer” kazanmış, Amerikan emperyalizminin Irak saldırısının hazırlıkları hızlanmış, emperyalist ülkeler arasındaki çelişkiler alabildiğine görünür hale gelmiş olmasına rağmen Sakıp Sabancı yine ortalıkta görünmemiştir.

Ve nihayet, tarihler 22 Mart 2003’ü gösterdiğinde, yani Amerikan emperyalizminin Irak saldırısının başlamasından ve büyük “ilerlemeler” sağladığını, savaşın kısa süre-

de biteceğini “medya”yla dünyaya ilan ettiği gün Sakıp Sabancı ortaya çıktı.

Her zaman olduğu gibi, Sakıp Sabancı, “siyaset” yapmış ve kamuoyuna son gelişmeler karşısında “engin düşüncelerini” açıklamıştır. “Talih kuşu omuzumuza kondu, biz burada bağırarak haykırdık, kış kış kış, kuşu uçurttuk” diyerek, dünyada gelişen olayları ne denli “derinlemesine” algıladığını ve “değerlendirdiğini” ortaya koymuştur. Ve Sakıp Sabancı, “talih kuşu”nun “kaçınılmasından” ne denli “üzüntü” duyduğunu da açıkça ifade etmiştir.

Herkesin bildiği gibi, Sakıp Sabancı’nın “talih kuşu”, Amerikan emperyalizminin Irak saldırısına Türkiye devletinin “aktif” katılımı koşuluyla vermeyi düşündüğü 6 milyar dolar ve Orta-Doğu’nun yağmalanmasından alınacak kırıntılardır.

Sakıp Sabancı, emperyalizmin işbirlikçisi olarak palazlanmış ve büyümüş bir tekeli burjuva olarak, işbirlikçiliğin ne olduğunu ve kendisine neler getirdiğini çok iyi bilmektedir. Tüm servetini emperyalizmin işbirlikçisi olmasına borçludur. O Amerika ki, kendisine servet, güç, “şovmenlik” bağışlamıştır. Gün olmuş, kendi servetini, gücünü elinden alacak olan devrimci mücadeleye karşı, Amerikan emperyalizmi, onu ve diğer işbirlikçilerini korumak için askeri darbeler düzenlemiştir. Ama bugün, Amerikan emperyalizminin yaptığı tüm bu “iyiliklere” karşın, Irak’a yönelik saldırıda “dostluğa, stratejik ortaklığa ve işbirlikçiliğe” uygun kararlar alınamamış olmasından “üzüntü” duymaktadır.

Sakıp Sabancı “üzüntülüdür”, Türkiye insanı, 1950’lerde Kore’de olduğu gibi, Amerikan askerlerinin “korucusu” ve “canlı kalkanı” olarak, şimdilik de olsa, kullanılmamıştır. İşbirlikçi olarak, köpeklerin sahibine duydukları sadakate uygun davranılmadığından dolayı “üzüntülüdür”.

Ancak Sakıp Sabancı’nın “üzüntüsü”nün nedenleri çok daha öteye gitmektedir. Onun “üzüntüsü”, elindekileri kaybetme korkusudur. “Medyatik” dilde ifade edersek, Sakıp Sabancı, Türkiye’nin Amerikan emperyalizmi için “jeo-politik” ve “jeo-stratejik” önemini kaybolmasından korkmaktadır. Diğer bir ifadeyle, Türkiye oligarşisinin Amerikan emperyalizminin Orta-Doğu’daki en önemli müttefiki ve işbirlikçisi olmasının ortadan kalkmasından korkmaktadır.

“Soğuk savaş” döneminin ilişki ve çeliş-

kileri içinde yeni-sömürgecilik yöntemleriyle geliştirilen kapitalizmin ürünü olan Sakıp Sabancılar, ellerinde bulundurdukları emperyalist tekellerin Orta-Doğu’daki tek işbirlikçisi olma “kuşu”nu kaçırmak üzeredirler.

Eğer Amerikan emperyalizminin (ve tabii küçük “ortak” İngiltere’nin) Orta-Doğu’yu yeniden “dizayn” etme planları başarıya ulaşır, bu bölgede yeni işbirlikçiler ortaya çıkacaktır. Fırat-Dicle bölgesini eline geçirecek Amerikan emperyalizminin, Çukurova’nın “pamuk ağası” Sakıp Sabancı’ya eskisi kadar ihtiyaç duymayacağı açıktır. Aynı şekilde, Amerikan ve İngiliz tekellerinin işbirlikçisi olarak sahip olduğu fabrikaların çok daha fazlasının, işgal edilen Irak’ta ve diğer Arap ülkelerinde kurulacağını çok iyi bilmektedir. Kısacası, **Sakıp Sabancı, Orta-Doğu’nun yeni işbirlikçi burjuvalarının rekabetiyle yüzyüzedir.** Bu nedenle, elinde olduğunu düşündüğü tek kozunun, yani Türkiye’nin askeri gücünün **Amerikan emperyalizmin emrine** verilmesinden yanadır. Ve zannetmektedir ki, Amerikan emperyalizminin emrine verilecek bu askeri güç karşılığında Orta-Doğu’daki olası rakiplerine karşı üstünlük sağlayacaktır. Unuttuğu ise, yeni işbirlikçilerin de kendi ülkelerinde askeri güce sahip olacağıdır.

Sakıp Sabancı “üzüntülüdür”, “talih kuşu”nun “kış kış” diyerek kaçırılmasından “üzüntülüdür”, “ekonomik problem giderek turmanmaktadır”. Fabrikaları eskisi gibi üretmemekte, mallar satılmamaktadır. Emperyalist ülkelerin tüketim malları karşısında iç pazarı bile denetleyebilmesi olanaksız hale gelmiştir. Böyle bir ortamda asker karşılığında alınacak dolarlarla ayakta kalmayı hesaplamaktadır. Ama bunun da düzenin iflas etmesi anlamına geldiği açıktır.

O, dünyada meydana gelen gelişmeleri anlayamayacak kadar aptal, işbirlikçiliğin “iş”e yaradığı sürece varolduğunu bilecek kadar sahibine sadıktır. Etrafına topladığı eski “solcu danışmanlarla” ülke politikasına “yön verdiğini” düşünen “şovmen” olarak, bugün işbirlikçiliğinin sonuna geldiğini hissetmektedir. Tüm sahibine büyük sadakate bağlı yaratıklar gibi, hisleriyle hareket etmektedir. Burnu iyi koku almaktadır. Eski tür işbirlikçi sanayi burjuvalığı ile varolamayacağını hissetmektedir. Petrolle finanse edilecek olan yeni işbirlikçi Irak burjuvaları karşısında Çukurova’yı, GAP’ı ve giderek Türkiye iç pazarını kaybetme tehlikesi ile

yüzyüzedir. “Müslüman kardeşler” edebiyatı ile Erbakan ya da Tayyip Erdoğan aracılığıyla girmeyi düşlediği Arap pazarı doğrudan Amerikan emperyalizminin denetimine geçmek üzeredir. Böylece elinin altında olduğunu düşündüğü bütün kozlar işe yaramaz hale gelmiştir. Geriye kalan ise paralı askerliktir.

Bugün Sakıp Sabancı diyor ki, Orta-Doğu’da Amerikan emperyalizminin paralı askeri olmaktan başka işbirliği yapabilecek birşeyimiz kalmamıştır, bugüne kadar mal ticaretiyle kazandıklarımızı, ancak kan ticaretiyle koruyabiliriz. Irak savaşını, yeni savaşlar izleyecektir, tıpkı Boğaz Köprüsü gibi, ikincisi, üçüncüsü olacaktır. Bu fırsatları, “savaşta hayır” diyerek kaçırmayalım!

Gazetelerde “savaşa giriyoruz, Amerika 30 milyar dolar veriyor” manşetlerinin atıldığı günlerde “yükselen borsa”ya bakarak “kan ticareti”nden servet yapmayı ve servet-

lerini korumayı hesaplayanlar, birkaç Amerikan askerinin ölmesi karşısında borsanın hızla düşüşünden bile ders almayacak kadar kendinden geçmişlerdir.

Bugün Sakıp Sabancı’nın işbirlikçiliğinin ve onun verdiği kınımlarla varlıklarını sürdürenlerin düzeninin sonuna gelinmiştir. Bu son, bizzat kendi efendileri tarafından hazırlanmaktadır. Bu nedenle, efendilerinin her dediğini yapan uslu köpekler gibi davranmaktan yarar ummaktadırlar. Ama ne yazık ki, Amerikan emperyalizmi yeni-sömürgecilik yöntemlerinde meydana gelen bunalımı, geri-bıraktırlmış ülkeleri doğrudan yöneterek aşmaya yönelmiştir. Tüm işbirlikçiler gibi, Sakıp Sabancı da, “öküz ölünce” ortaklığın biteceğini bilmek durumundadır. Sakıp Sabancı gibi işbirlikçilerin, kanla kazanacakları yeni olanakları ise, kanla kaybedecekleri kesindir. Bu gerçeği, Sakıp Sabancı’nın “şovmenliği” bile değiştiremez.

**Bunlar,
Engerekler ve çıyanlardır,
Bunlar,
Aşımıza, ekmeğimize
Göz koyanlardır,
Tanı bunları,
Tanı da büyü...**

Ahmet Arif

Beyaz bayrakla öldürüldüler

Fav Yarımadası'nı kuşatan İngilizler beklemedikleri bir direnişle karşılaşınca tüm kuralları çiğnemeye başladı. Beyaz bayrak sallayarak teslim olmak isteyen Iraklılar siperlerinde delik deşik edildi

Bağdat'a 3-4 günde ulaşıp savaşı kısa sürede bitirmeyi planlayan ABD ve İngiltere'nin planları alt üst oldu. Güneyden Bağdat'a ilerleyen koalisyon güçleri, beklemedikleri bir direnişle karşılaşınca, 'kuraldışı' savaşa başladı. Irak için stratejik öneme sahip Fav Yarımadası'ndan gelen görüntüler, ABD ve İngiltere'nin 'kirli savaşını' gözler önüne serdi.

Güneyde güçlükle ilerleyen ABD ve İngiliz güçleri, Basra, Umm Kasr, Nasıriye ve Fav Yarımadası'nda Irak Ordusu'nun savunma hattına takıldı. İngilizler'in kuşattığı Fav Yarımadası'ndan uluslararası ajansların dünyaya ilettiği fotoğraflar, vahşeti ortaya koydu. Elleri beyaz bayrak bulunan Irak askerlerinin siperlerinde öldürülmesini yansıtan görüntüler, dünyayı dehşete düşürdü. Fotoğraflar, Kraliyet Deniz Kuvvetleri'ne bağlı 40 ve 42'nci Komando Birlikleri'nin, teslim olmak isteyen Irak askerlerini, ellerinde beyaz bayrak bulunmasına rağmen, delik deşik ettiğini gösteriyordu.

Akşam, 23 Mart 2003

Stephen Hird / Reuters

Gecikmiş bir beyaz bayrak
Ertuğrul Özkök, 23 Mart 2003

“BU fotoğrafı herhalde uzun zaman unutmayacağız. Çukurdan bozma bir siperde iki zavallı Iraklı asker.

Birbirlerine sarılıp, öyle kıvınlıp kalmışlar.

Birinin elinde bir beyaz bayrak.

Ucu henüz siperden çıkmamış.

Belli ki ölüm onları teslim olmaya hazırlanırken yakalamış.

Yani gecikmiş bir beyaz bayrak.

İşte bu fotoğrafın arkasına geçmek istiyorum.

O iki zavallı askeri, siper bile denemeyecek kadar iğreti çukurda bırakan diktatörün iki yakasına yapışmak, ondan hesap sormak istiyorum.

O zavallıları orada bırakmış.

Kendini koruyacak Cumhuriyet Muhafızları'nı ise Bağdat'a çekmiş.

Onlar sanki Irak'ın değil, sadece kendinin muhafızları.

Esir olan gariban askerlere bakıyorum.

İçimden ağlamak geliyor.

Üzerlerinden akan o şey nedir? Üniforma mı yoksa bir çul parçası mı?..

Ayaklarında birer bot bile yok.

Güya asker.

Dünyanın ikinci büyük petrol rezervi üzerinde oturan bir diktatörün, 30 yıldır hükmettiği ülkeyi terk ettiği noktaya bakın.

Askerinin üzerine üniforma, ayağına bir çift bot bile verememiş.

Ama kendi aşireti olan Tikritilere, adı Cumhuriyet olup, aslında Saddam Muhafızı olan yakın çevreye bakın.

Ne 1991'de, ne de bugün daha bir tek çarpışmaya girmemişler.

Kendi halkına, Saddam muhalifine, Kürt'e karşı acımasız, gaddar bir cellat.

Ama karşısına gerçek bir ordu çıkınca tırsık.

Nerede gariban varsa ön saflara, nerede Tikriti, Saddam muhafızı varsa, sarayların etrafına, korunaklara.

Ceplerinde beyaz bayrakları bile yok.

Cesarettin mi, hayır.

Çünkü bugüne kadar savaşa girmemiş, girmeyi de hiç düşünmemiş.

Evet, siperdeki o iki gariban askerin fotoğrafını hayatım boyunca unutmayacağım.

Diktatörlerin korkak cellatlarının, çukurdan bozma siperlerde tek başına kendi kaderlerine terk ettiği bu gariban çocukları hiçbir zaman unutmayacağım.

Onlar bana hep kanlı diktatörlerin ablak suratlarını hatırlatacak.

Onların korkak muhafızlarını hatırlatacak.

Amerikan tankları geçerken ona el sallayan çöl garibanlarına bakıyorum.

Altlarındaki toprak, dünyanın en zengin petrol yatakları.

Çok değil, 25 kilometre ötede ki başka Araplar, lüks arabalarda dolaşır, klimalı evlerde oturup dünyanın her yerini gezerken, onlar hâlâ Ortaçağ'da kalmışlar.

Neden?

Onu sormaya bile cesaretleri yok.
Çünkü diktatörün kanlı eli hep enselerinde.
Oysa sorabilseler, cevabını alabilecekler.
Birisi çıkıp, ey gariban Arap!
Senin liderin bu ülkeyi son 25 yılda üç savaşa soktu.
Senin cebine, çocuğunun kursağına gidecek bütün parayı silahlara, kimyasallara, tanklara, füzelere ve savaşlara harcadı.
Senin iki neslinden beş altı yüz bin genç, yaşlı, kadın, erkek, çocuğu toprağa gömdü.
Şimdi yine senin gariban çocuğunu tek başına siperlerde bırakıp, Bağdat'ta saklanıyor.
Bir lider düşünün ki, bütün ülkesini Bağdat'tan ve aşiretinin merkezinden ibaret sayıyor.
Bütün zenginliği savaşa ve kendine gömmüş.
Şimdi hâlâ utanmadan ülkenin sınır boylarındaki genç insanlarından, o ölüm çukurlarında fedakârlık istiyor.
Bir diktatör için bile ne kadar pespaye ve süfli bir karakter.

Koskoca bir 25 yıl gitmiş.
İran'la savaşın başladığı gün doğan çocuklar bugün 25 yaşında ve hâlâ siperdeler.
Hem de tek başlarına.
Fişekliklerinde bir, bilemediniz iki şarjörçük mermi.
Ve ceplerinde birer beyaz çaput.
Teslim bayrağı...
Belki de işlerine yarayacak tek hayat cephanesi.
Tabii, kader, alın yazısı onlara bu bayrağın ucunu siperden çıkarabilecek kadar bir zaman tanımışsa...
O beyaz çaput, ecelden önce göndere çekilebilmişse...
İşte bu savaştan hepimize kalacak tek miras bu fotoğraf olacak.”

Şu insanların üstüne başına bakın

Ertuğrul Özkök, 31 Mart 2003

“GÜNLERDİR önümüzden akan görüntülerde bir şey dikkatinizi çekmiyor mu? Irak'ın güneyinde Basra ve öteki yerleşim yerlerinde yaşayan Iraklıların kılık kıyafetlerinin pejmürdeliği, zavallılığı içler acısı.

Irak, uzun yıllardan beri bağımsız bir ülke.
En az 40-50 yıldır petrolünün kullanımına kendi sahip.
Dünyanın ikinci büyük petrol rezervi bu ülkenin sınırları içinde.
Üstelik Kuzey'deki petrol yüzeye çok yakın. Dolayısıyla çıkarılması çok ucuz.
Bu petrolü dünya fiyatlarından sattığınız için, birçok öteki petrol üreticisi ülkeden daha fazla para kazanma imkânınız var.
İşte böyle bir ülkenin insanların hayat standardına bakınız.
Çoğu sefaletten dökülüyor. Üstleri başları perişan.
Ayaklarında giyecek ayakkabıları yok.
Eğitim düzeylerinin çok geri olduğu her hallerinden belli.”

**Nerede olursan ol,
İçerde, dışarda, derste, sırada,
Yürü üstüne üstüne,
Tükür yüzüne celladın,
Fırsatçının, fesatçının, hayının...**

TÜSİAD'ın Savaş İlanı

“Türkiye'nin siyasi ve ekonomik olarak dünyadan tecrit edilmesi, beraberinde ekonomik ve sosyal çöküntüyü, buna bağlı olarak siyasi çöküntüyü getirir. Demokratik bir refah toplumuna ulaşmak için, bireysel, kültürel ve ekonomik özgürlükleri sağlanmış bir açık toplum, buna uygun siyasi yönetim anlayışı ile küresel ticaret ve yatırımın gereklerini kavramış bir dış politika anlayışı gereklidir.

Önümüzde iki seçenek var: Ya içine kapalı bir Ortadoğu ülkesi olacağız, ya da gelişmiş batı dünyasına entegre olacağız.

Biz Türkiye'nin aydınlık geleceğini gelişmiş bir batı toplumu haline gelmesinde gördük. Buna büyük emek verdik, yatırım yaptık. Hangi zorluk karşımıza dikilirse dikilsin bu yoldan dönmeyeceğiz ve eğer birileri Türkiye'yi gerçekten içine kapanmaya sevk etmek istiyorsa, bu zihniyetle, şimdye kadar olduğu gibi şimdiden sonra da mücadele edeceğiz.”

(TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Tuncay Özilhan, 26 Mart 2003, Ceylan Oteli)

Amerikan emperyalizminin Irak saldırısı hazırlıkları aşamasında ve saldırısıyla birlikte başlayan süreçte, saflar açık ve net biçimde ortaya çıkmaya başlamıştır. 1 Mart günü Amerikan askerlerinin Türkiye'ye yerleştirilmesi ve kuzeyden Irak'a saldırması için hazırlanan “tezkere”nin reddedilmesi sonrasında gelişmeler, saldırının 20 Mart günü başlamasıyla birlikte hızlanmıştır. 5 Mart günü Genelkurmay'ını devreye sokarak işleri “düzeltmeye” çalışan oligarşik yönetim, giderek kontrolü yitirdiğini görerek doğrudan devreye girmeye karar vermiştir.

Sakıp Sabancı'nın 22 Mart günü “Talih kuşu omuzumuza kondu, biz burada bağır-dık haykırdık, kış kış kış, kuşu uçurttuk” diyerek “üzüntü” beyanından sonra 26 Mart günü TÜSİAD, Tuncay Özilhan'ın beyanatıyla sürece doğrudan girmiştir.

Güngör Uras'ın sözleriyle “TÜSİAD Başkanı Devleti 'garson' devlet olarak görerek,

İstanbul'da lüks bir otelin beyaz örtülü masasının başından 'siparişlerini' verdiği”^{*} toplantıda “Sayın konuklar, değerli basın mensupları, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana yaşanan en zor, en sıkıntılı günlerin ağır yükü altında” diyerek sözlerine başlayan Tuncay Özilhan, gelişen süreci şöyle tanımlamıştır:

“Zaman geçtikçe, on yılların yerleşik siyaset ve yönetim anlayışına teslimiyet eğilimi güçlenmeye başladı. Sonunda Türkiye her konuda kendini köşeye sıkışmış buldu.

Bundan sonra, Irak Savaşı kapsamında ne tür bir işbirliğine girilirse girilsin, ABD ile ilişkilerimizin normalizasyonu, 1974 Silah Ambargosu'nu izleyen dönemden bile daha uzun za-

^{*} Güngör Uras, TÜSİAD devlete 'sipariş'i verdi, *Milîyet*, 27 Mart 2003.

man alacaktır. Özellikle Kongre nezdinde, Türkiye karşıtı lobilerin etkinliğinin artması, Bakü-Ceyhan boru hattının geleceği, Türk firmalarının ABD pazarlarında karşılaşacağı engeller gibi konuların gündeme gelmesi sürpriz olarak görülmemelidir.

Türkiye'nin yerleşik siyasi yönetim anlayışı, zaman zaman kapalı bir toplumun siyaset, ekonomi ve dış politika anlayışının etkisi altına girmektedir. Bu anlayış, yüzyılımızın gereklerine uygun bir ulusal çıkar tarifi yapmak yerine, geçen yüzyılın anılarıyla beslenen bir ulusçuluğu rehber edinebilmektedir. Tarihsel nedenlerle iç tehditlere odaklanan bir ulusal güvenlik anlayışı yüzünden, uluslararası krizleri okumakta zorluk çekebilmektedir. Ülke içi iktidar dengelerine, dünya dengelerinden daha fazla konsantrite olduğundan, uluslar arası ilişkilerde gerçekçi çözümler üretmekten uzaklaşabilmektedir.

Yetkili ağızlarla bakılırsa olan bitenler tümüyle kontrol altında gerçekleşiyor. Böyle bir ortamda, bu ifadeler bizi ister istemez birtakım vehimlere sürüklüyor: Acaba batı dünyası ile aramıza mesafe koyarak, 'Türk'ün Türk'ten başka dostu yok' tezine haklılık kazandırılmaya mı çalışılıyor? Acaba Türkiye, küçültülerek ve içine kapatılarak, kolay yönetilebilir bir hale mi getirilmeye çalışılıyor? Bunlara inanmıyoruz, ama yaşananlara baktıkça böyle düşünmekten de kendimizi alıkoyamıyoruz.

ABD gibi 50 yıllık bir müttefikinizle olan ilişkinizi onarılması güç bir noktaya getirirseniz, Avrupa Birliği ile ilişkilerinizi çıkmaza sokarsanız, Kıbrıs sorununu çözümsüzlüğe sürükleyerek dünyanın geri kalanından da tecrit olmayı göze alırsanız, önünüzde kalan seçenek nedir? Otoriter ve düşük gelirli bir Ortadoğu ülkesi olmak mı?"

Evet, daha düne kadar "milliyetçi, muhafazakar ve mukaddesatçı" oligarşimiz, birden bu "değerlere" bağlı politikayı ve politikacıları "çağdışı" ilan edivermiştir. "Geçen yüzyılın anılarıyla beslenen bir ulusçuluğu" reddettiğini ilan eden TÜSİAD başkanı Tun-

cay Özilhan, tüm sorunlardan çıkış yolu olarak Amerikan emperyalizmine olan mevcut bağımlılığın tam ve tartışmasız bir bağımlılığa dönüştürülmesi için çağrı yaparken, aynı zamanda bu amaç için "mücadele etmeye" hazır olduklarını da belirtmiştir.

Daha dün, "demokrat, ilerici" küçük-burjuva aydınlarına "demokratikleşme paketleri" hazırlatan TÜSİAD, şimdi kılıcını çekmiş, Amerikan emperyalizminin yanında savaşa girmiştir.

TÜSİAD'ın savaş deklarasyonunda hedefler şöyle sıralanmıştır.

- 1) Annan planı kabul edilerek Kıbrıs sorununun çözülmesi,
- 2) Kopenhag kriteri olarak AB tarafından talep edilen herşeyin yapılması,
- 3) Kuzey Irak'a asker gönderilmemesi,
- 4) Irak konusunda ABD ile uyumlu politikalar izlenmesi.

Artık tüm kartlar açılmıştır. Dün "medya"daki "silahşörleri"yle ülke politikasını yönlendirebileceğini düşünen oligarşik yönetim, Sakıp Sabancı'sıyla, Tuncay Özilhan'ıyla öncephede savaşa girerken, Amerikan emperyalizminin Irak saldırısıyla başlattığı Orta-Doğu'nun yeniden "dizayn" edilmesi amacının "koalisyon gücü" olduğunu açıklamıştır.

Küçük-burjuva aydınlarını "globalizm", "demokrasi", "refah" söylemleriyle kendisine yedekleyen oligarşinin savaş ilanı, "artık hiçbirşeyin eskisi gibi olamayacağını" kesin ifadesi durumundadır.

Orta-Doğu'yu silah zoruyla yeniden biçimlendirmek için harekete geçen Amerikan emperyalizminin Türkiye cephesinde oligarşinin başlattığı savaş, her türlü aracın, özellikle de **siyasal zorun** açık biçimde kullanılacağı bir dönemin başlangıcı durumundadır. Böylece oligarşi tarafından yedeklenen "demokrat" küçük-burjuva aydınları başta olmak üzere, herkesin saflarını belirlemek zorunda kalacağı bir döneme girilmiştir.

Artık yalın bir "demokrat" görünüm altında AB yandaşlığı, "ver-kurtul"culuk dönemi sona ermiştir. Ya topyekün Amerikan emperyalizminin açık sömürgesi haline gelinecektir, ya da topyekün Amerikan emperyalizmine ve onun yerli işbirlikçilerine karşı savaşa girişilecektir. Tuncay Özilhan'ın savaş deklarasyonunda açıkça belirttiği gibi, başka seçenek yoktur.

1980'lerde Türkiye'nin emperyalist metaların **açık pazarı** haline getirilmesini amaçlayan ithalatın "liberalizasyonu"yla başlayan süreç, bugün Türkiye'yi Amerikan emperyalizminin Orta-Doğu işgal komutanlığının ana üssü haline dönüştürmektedir. Bu dönüşüm, emperyalizmin gizli işgal koşullarında biçimlenmiş olan işbirlikçi tekelci sanayi burjuvazinin işbirlikçi ticaret burjuvazisi haline dönüşme çabasıyla birlikte ilerlemektedir. Kaçınılmaz olarak böyle bir dönüşüm, emperyalizme bağımlı sanayileşmeyi "milli sanayi" olarak düşünen ve buna inandırılan kesimlerin de işlevlerinin sona ermesini getirmektedir.

TÜSİAD başkanı Tuncay Özilhan'ın savaş deklarasyonunda ifade ettiği gibi, bugün "Türk'ün Türk'ten başka dostu yok" demagojisine dayandırılmış "Türk milliyetçiliği" ayak bağı haline gelmiştir. AB yandaşı "demokrat" küçük-burjuvaziyi kendisine kesin olarak yedeklediğini düşünen oligarşi, Amerikan emperyalizminin Irak savaşıyla birlikte bu ayak bağından kurtulacağını hesaplamaktadır. Her türlü "ulusal" (milli) değerlere ve kavramlara karşı hale getirilmiş olan "globalizm aşığı" "demokrat" küçük-burjuvazinin desteğinden "çağdışı ulusalcılığa" açılan bu savaşın hedefinde, hiç kuşkusuz MHP ve AKP tarafından temsil edilen "milliyetçi ve muhafazakar" kesim bulunmaktadır. MHP ve AKP'nin hedef tahtasına konularak başlatılan savaş "demokrat" küçük-burjuvazinin ve yasalıcı solun destekleyeceğini düşünen oligarşi, Amerikan emperyalizminin askeri gücüyle savaş kazanacağından emin görünmektedir.

Burada en büyük aldatmaca, "çağdışı ulusalcılığa" karşı açılan savaşın "demokrat küçük-burjuvalara ve yasalıcı sola "70 milyona dayanan nüfusunu özgürlük ve refaha kavuşturmak için demokrasi içinde kalkınma" için yapılan bir savaş olarak sunulmasıdır. Solda ve küçük-burjuva aydınlarında var olan "kemalizm" ve "milliyetçilik" karşıtlığı kışkırtılarak Amerikan emperyalizminin doğrudan yönetimi altında bir Türkiye oluşturulmak istenmektedir.

W. Bush'un 11 Eylül saldırılarından sonra ifade ettiği gibi, bu savaşta, ya emperyalizmin saflarında yer alınacaktır ya da emperyalizmin karşısında. Başka bir seçenek yoktur. Dolayısıyla, oligarşinin açık savaş deklarasyonu ile birlikte, yasalıcı sol ve küçük-burjuva aydınları **yapay bir ikileme**

karşı karşıya getirilmiştir: ya oligarşinin saflarında "kemalizm"e ve "milliyetçiliğe" karşı savaş demagojisiyle Amerikan emperyalizminin açık sömürgesi olunmasına taraf olacaklardır, ya da karşı oldukları "kemalizm" in ve "milliyetçiliğin" saflarında yer alınacaktır.

"Medya"daki köşe yazılarına bakıldığında, bu ikileme karşısında küçük-burjuva aydınlarının nasıl sıkıştığını görmek olanaklıdır. Bir kısım "köşe yazarları" açıkça Amerikan emperyalizminin safında savaşa girerken, büyük bir kısmı ne yapacağını bilememenin acizliği içinde bocalamaktadırlar.

Yalçın Doğan gibi, bir "globalizme", bir "ulusalcılığa" gidip gelen, bir gün *Hürriyet* de, öbür gün *Cumhuriyet*'te ve sonuçta yeniden *Hürriyet*'te yazılar yazarlar saflarını belirlemişlerdir. Amerikan emperyalizminin ve onun yerli işbirlikçilerinin ortaya koydukları ikileme karşısında tutum belirlemede bocalayan "medyatik" küçük-burjuvalar ise, Irak saldırısına karşıtlık ile AB yandaşlığı arasında sıkışmışlardır. Bu ikileme karşısında "aşk evliliği" yapamayacaklarını gördükleri oranda "mantık evliliği"ne yönelmektedirler.

Küçük-burjuva aydınlarını "mantık evliliği"ne ikna etmek için "tarafsız" "medya" unsurları devreye sokulmuştur. Serdar Turgut bunlar içinde "en parlak" teorisyen olarak öne çıkmıştır.

Tıpkı Ege Cansen gibi, Serdar Turgut da, Amerikan emperyalizminin bu savaşa "girmeye mecbur" olduğundan yola çıkmaktadır. Serdar Turgut'a göre, Amerika, "dünyadaki emperyalist hegemonyasını sürdürmek" için böyle bir savaşa "mecbur"dur. Dolayısıyla böyle bir "mecburiyet" koşullarında "bu savaşta hak, hukuk, meşruiyet aranması boşunadır"!

Amerikan emperyalizminin savaşa girmesinin bir zorunluluk olduğu, ister Ege Cansen'in "ekonomik" gerekçesiyle, ister Serdar Turgut'un "global" gerekçesiyle bir kez kabul edildi miydi, üniformalı Özkök'ün ifadesiyle, "kötü ile daha kötü arasında seçim yapmak"tan başka yol kalmamaktadır. "*Dahası*" demektedir Serdar Turgut, "*emperyalizmin teorisini bilenler Amerika bu savaşa niye giriyor sorusunu artık sormamalıdır*"!

Böylece kendisini "savaş/bağış" arasına sıkışmış hisseden küçük-burjuva için "çıkış yolu" bulunmuş olmaktadır: "Yüzyılımızın gereklerine uygun ulusal çıkar" nedeniyle "savaşanların" yanında yer almak.*

Üniformalı Özkök'ün 5 Mart günkü müdahalesiyle politik literatüre geçen "savaşanların yanında yer almak" deyimi, artık TÜSİAD'ın savaş narası haline gelmiştir. Her ne kadar bugün "savaşanlar" Irak halkıysa da, onların "savaşanlardan" anladığı sadece Amerikan emperyalizmi ve onun küçük emperyalist ve yağmacı ortaklarıdır.

Görüldüğü gibi, oligarşinin TÜSİAD başkanı aracılığıyla ilan ettiği savaşa taraftar kazanabilmek için yürütülen "ideolojik savaş" ta, en temel "argümanlar" "sol" söylemle ve gerekçelerle ortaya konulmaktadır. Oysa ki, bu "sol" sözcüklerle ifade edilenler, hiçbir içeriğe ve gerçekliğe sahip değildir.

Ege Cansen'in "*Amerika durgunluklardan hep harple çıkar, askeri harcamaların dopingleriyle ekonomi toparlanır. Harp ekstra hükümet harcamalarına yol açarak ekonomiye canlılık getirir*" değerlendirmesi, Irak saldırısının Amerikan emperyalizmi tarafından "Irak'ın kitle imha silahlarından arındırılması" gerekçesinin adi bir demagoji olduğunu göstermekten başka bir değere sahip değildir.

Amerikan emperyalizminin Irak saldırısından önceki en büyük "savaşı" olan Vietnam savaşının açıkça gösterdiği gibi, bu tür "savaşlar" hiçbir biçimde ekonomiyi "toplamaz", "ekonomiye canlılık getirmez". Tam tersine, devlet harcamalarını artırarak enflasyon yaratır ve durgunluk içindeki ekonomiyi stagfasyona yöneltir. Marksizm-Leninizmin emperyalist savaşların "talep yetersizliğinin ilacı" olduğuna ilişkin belirlemesi, emperyalistler arası yeniden paylaşım savaşına ilişkindir. Dolayısıyla bölgesel ve yerel savaşlar emperyalist ekonomilerin canlanması, durgunluğun aşılması için bir araç değildir. Çünkü emperyalizmin yeni-sömürgecilik sistemi bunalıma girmiştir. Bu nedenle, Amerikan emperyalizminin "bölgesel ve yerel savaş" politikalarıyla askerleşmiş ekonomisi için ek bir talep yaratması, aynı oranda ve ölçekte tüketim mallarına olan talebin düşmesine neden olur. Ve bugün Irak saldırısıyla birlikte başlayan tüketim malları sa-

tuşlarında görülen büyük düşüşler, bu gerçeğin dışı vurumlarıdır.**

Bu ise, Ege Cansen'in ve Serdar Turgut'un bildiklerini düşündükleri "emperyalizm teorisi"nin tam tersidir. Onların tüm "emperyalizm" bilgisi ise, Mahir Çayan yoldaşın *Keşintisiz Devrim II-III*'de ortaya koyduğu III. bunalım dönemi belirlemelerinin kulaktan dolma bilgisinden başka birşey değildir.

Aynı şekilde, TÜSİAD'ın savaş ilanının arka planında yatan "**bölgesel güç**" teorisi de soldan devşirilmiştir. Kendisini "solcu" olarak tanımlayan, ancak tüm bilgisi birkaç sol kitap okumakla ve kulaktan dolma bilgilerle sınırlı olan TÜSİAD "danışmanları"nın teorize ettiği "bölgesel güç" özleminin dayanağı "**alt-emperyalizm**" teorisiydi.

"Alt-emperyalizm" konusu, ülkemizde ilk kez *Türkiye Devriminin Acil Sorunları-I*'de ortaya konulmuştur.

"Kapitalizmin sürekli ve genel bunalımının III. döneminde ortaya çıkan geri-bıraktırlmış ülkelerle ilgili (reformizmin sosyal tabanının değişmesinin yanı sıra) diğer bir olgu da: **Bir ülkenin belli bir bölgede emperyalizm adına ekonomik sızma, denetim ve müdahale görevini yüklenmesidir.** Bu üçlü amaç, bazen Brezilya gibi tek bir ülke ile gerçekleştirilebileceği gibi, çeşitli ülkeler arasında da bölünebilir. Örneğin Orta-Doğu'da ekonomik sızma aracı Türkiye iken, denetim ve müdahale aracı İran'dır.

Bazen 'alt-emperyalizm' olarak adlandırılan bu olgu temelinde **gizli işgalin bölgesel uygulanmasıdır. Emperyalizmin tek tek ülkelerde ortaklıktan çekilmesinin, varlığını gizlemesinin bölgesel olarak genişletilmiş şeklidir.*****

Bu belirlemede sözü edilen olgular, 1979 yılında İran'da mollaların iktidara gelmesi ve 1980 dünya ekonomik bunalımıyla birlikte dumura uğramıştır. 1991 yılında Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığı ve dünya çapında devrimci ve anti-emperyalist mücadelelerin gerilemesiyle birlikte, **emperyalist işgalin gizlenmesi** eski önemini yitirmiştir. Bu ne-

* Serdar Turgut, üniformalı Özkök'le aynı şeyi düşündüğünü 21 Mart tarihli *Akşam* gazetesinde şöyle yazmaktadır: "Türkiye'nin savaşanların yanında yer alması kendi ulusal çıkarlarına uygun olacağı için doğrudur. Yoksa bu işte Amerika'nın haklı olması, meşru taleplerinin bulunması veya başarı şansının kesin olması gibi düşüncelerle hareket edilmemesi gerekir."

** Bu konuda daha geniş bilgi için bkz. *Kurtuluş Cephesi*, Irak, Sayı: 69, Eylül-Ekim 2002.

*** THKP-C/HDÖ, *Türkiye Devriminin Acil Sorunları-I*, 1975.

denle bir ülkenin belli bir bölgede emperyalizm adına ekonomik sızma, denetim ve müdahale görevini üstlenmesi gereği de ortadan kalkmıştır. Bu da, "alt-emperyalizm" teorilerinin rafa kaldırılmasını beraberinde getirmiştir.

Ancak dünyadaki gelişmelerden ve değişmelerden habersiz, sadece bugünü yaşamaya koşullanmış küçük-burjuva aydını, dün kalan ve kulaktan dolma bilgilerini satarak para kazanmayı sürdürmüştür. "Entelektüel" yönü olmayan ve T. Özal döneminde palazlanan işbirlikçi burjuvalar bu küçük-burjuva aydınlarının ürettiği teorilere dört elle sarılmışlardır.* "Alt-emperyalizm" teorisine inandırılmışlıklarının en açık örneği ise TÜSİAD'ın yayınladığı "**Coğrafya**" kitabı olmuştur.

TÜSİAD'ın "**Coğrafya**" kitabında Türkiye, "**Yeni Bir Jeopolitik Bölgesel Güç Odağı**" olarak tanımlanmaktadır. Bu tanımla TÜSİAD "alt-emperyalist" olma hayallerini ifade ederken gelişmeler ve ilişkiler karşısındaki kavrayışını şöyle ortaya koymaktadır:

"Sovyetler Birliği'nin ortadan kalkması sonucu Batı ile bağları temelde ortak güvenlik çıkarlarına dayanan Türkiye'nin, özellikle Avrupa için jeopolitik öneminin azaldığı düşünülmüştür. Bu düşüncenin gerçekçi ol-

* Bu durumu, *Kurtuluş Cephesi*'nin 68. sayısında yayınlanan "*AB Savaşı'nda Sağ ve Seçim Sath-ı Maili*" yazımızda şöyle ortaya koymuştuk:

"Geçmiş dönemde küçük ve orta sermaye kesimleri 'entelektüel' yönden böylesine zayıf değillerdi. 1980 öncesinde doğrudan kendileri politika içinde yer aldıklarından, değişik politikacılar aracılığıyla 'düşünce' sahibi olabiliyorlardı. Halit Narin, Nurullah Gezgin, Murat Sancak, Gün Sazak gibi politik-işadamları ve bunların parti ilişkileri işleri doğrudan yürütmelerine olanak sağlıyordu. 1980 dünya ekonomik buhranıyla birlikte ortaya çıkan 'yeni' durum, özellikle de 'monetarist' politikalar, bu geleneksel işadamlı-politikacı ilişkilerinin "ufkunu" aşmıştır. Ne olduklarını bilmedikleri ve anlayamadıkları bu yeni 'monetarist' politikalar karşısında 'uzman ekonomist' ihtiyacı ortaya çıkmıştır. T. Özal'ın büyük 'vizyonu'yla büyülenmelerinin temel nedeni de budur. Aynı süreçte Tansu Çiller, bu kesimlerin yeni 'uzman ekonomist politikacısı' olarak sahneye çıkmıştır. Ancak 1994 Nisan krizi Tansu Çiller'in 'ekonomist'liğine olan güvenlerini sarsmıştır. 'Sol'dan sağa büyük sıçrama yapan Asaf Savaş Akat gibi 'televoleci' yeni kuşak 'uzman ekonomistler'e ise güvenmemektedirler. Bugün belirgin bir ekonomik ideolojaya sahip değillerdir. Bir o yana, bir bu yana savrulup durmaktadırlar."

madığı, 1991'deki ilk Körfez Savaşı sırasında görüldü. Irak'ın Kuveyt'i işgali Batı için yaşamsal öneme sahip enerji kaynaklarını tehlikeye sokmuştu. Bu savaş Avrupa için Türkiye ile bağların önemini ortaya koymuştur.

"Krizle birlikte, Kuveyt'i işgal ve ilhak eden Irak'a karşı Türkiye'nin izlediği aktif dış politika ile Türk dış politikasının temel prensiplerinden biri olarak görülen Araplararası sorunlarda tarafsız kalınması ilkesi terk edilmiştir. Irak ile ortak sınıra sahip tek NATO üyesi olan Türkiye, kriz boyunca uluslararası çevrelerde adından sıkça söz edilen bir ülke olmuştur.

"Ortadoğu'da Türkiye, en ciddi rekabeti komşusu İran ile yaşamaktadır. Türkiye ve İran özellikle Orta Asya coğrafyasında nüfuz mücadelesi vermektedir. Ayrıca Hazar ve Orta Asya petrol ve doğal gazının ulaşımı için de İran alternatif güzergâhlar önermektedir."**

Görüldüğü gibi, TÜSİAD, 2001 yılında yayınladığı *Coğrafya* kitabında "geçen yüzyılın anlarıyla beslenen ulusalcılığın" aşıldığını, "yüzyılımızın gereklerine uygun bir ulusal çıkar" tarifi yaptığını inanmıştır. Bu inançla "bölgesel gücün" olası rakipleri ve dostları tanımlanmıştır. Irak'ın "ilk Körfez Savaşı"yla saf dışı bırakıldığı düşünüldüğünden, "bölgesel gücün" en büyük "rakibi" olarak **İran** ilan edilmiştir. Ve "jeo-politik bölgesel güç odağı" olarak Türkiye için biçtikleri görev ise, **emperyalist ülkelerin enerji kaynaklarını korumak ve istikrarını sağlamaktır.**

Böylece TÜSİAD'ın ve "kış kış kış kuşu uçurttuk" diye üzülen Sakıp Sabancı'nın "birinci, ikinci, üçüncü" savaşlardan beledikleri de açığa çıkmaktadır.

Ama tümüyle "geçen yüzyılın anlarında" kalmış olan "alt-emperyalizm" teorisini kendine kakalayan küçük-burjuva aydınlarının rehberliğinde TÜSİAD savaş miğferini giyirken, savaş baştan kaybettiğini bile anlayamamıştır. "Bölgesel güç" olma sevdalısı haline gelmiş TÜSİAD ve onun temsil ettiği oligarşi, Amerikan emperyalizminin işgalini gizlemeye ihtiyacı kalmadığını, dolayısıyla emperyalizm adına ekonomik sızma, denetim ve müdahale görevinin "geçen yüzyılın

** TÜSİAD, *Coğrafya* kitabı, s. 190-194.

4

Türkiye: Yeni Bir Jeopolitik Bölgesel Güç Odağı

**Kopenhag siyasi kriterlerine uyum çabaları, Türkiye'nin bireysel ve kolektif özgürlükleri ön plana çıkararak bir demokratik rejimi benimsemesini sağlayabilecek mi?
Türkiye insanı, 21. yüzyıla damgasını vuracak olan uluslararası güç dengelerinin kendisine sunduğu bu yeni toplumsal projeyi hayata geçirebilecek mi?**

anılarında" kaldığını henüz farketmemiştir. Orta-Doğu'nun yağmalanması için kurula-çağını varsaydıkları "masa"dan pay kapamaya-acaklarının telaşı içinde, evdeki bulgurdan olmak üzere olduklarını görmemektedirler.

İşte "savaş/barış" ikilemine sıkıştırılmış küçük-burjuva aydınları için sunulan çıkış yolu böylesine hayali ve geçmişte kalmış ol-ğulara dayanmaktadır.

Herkes bilmek zorundadır ki, Amerikan emperyalizmi, Sovyetler Birliği'nin dağıtılmış-lığı ve devrimci mücadelelerin zayıfladığı bir dönemde, kendi işini kendisi yapmaya karar vermiştir. Bugün dünya ekonomik bunalımının geldiği düzey, yeni-sömürgecilik yöntemleriyle yaratılmış olan işbirlikçi burjuvalara verilen kırıntıların bile ortadan kaldırılmasını gerektirmektedir. Onlar, geri-bı-raktırılmış ülkelerde anti-emperyalist ve mil-lici hareketlerin güçsüzleşmesiyle her türlü emperyalist tüketim malının hiçbir tepki çekmeksizin doğrudan satılabilindiği koşul-larda, işbirlikçi sanayi ve ticaret burjuvazisi-ne eskisi gibi gerek kalmadığını anladıkları-nda ise, üstünde beslendikleri toprakları bile yitirmiş olacaklardır.

TÜSİAD'ın Tuncay Özilhan aracılığıyla yaptığı savaş ilanı, ülkemizin Amerikan emperyalizminin açık askeri üssü haline getirilmesinden başka bir anlama sahip değildir. Bu ise, ülkemizin Amerikan emperyalizmi tarafından açıkça işgal edilmesi demektir.

Devrimciler, hangi koşullar altında olursa olsun, ister Amerikan emperyalizmi tarafından ilan edilmiş olsun, ister onun yerli işbirlikçileri tarafından ilan edilmiş olsun, her türlü emperyalist ve sömürgeci savaş ila-nını peşinen kabul ederler. Bu devrimci savaşta, hangi nedenle olursa olsun, emperyalizmin ve onun yerli işbirlikçilerinin saflarında yer alan herkes, bu savaşın karşı tarafında demektir. Küçük-burjuva aydınları büyük "aşk"la bağlandıkları "globalizm" in sona erdiğini, yeni ve sert anti-emperyalist savaş döneminin başladığını görmelidirler. Aksi halde sadece "medyatik" Özkök'ün "yaşam tarzını" kaybetmekle kalmayacaklar, doğ-dukları toprakları bir daha göremeyecek şekilde terk etmek zorunda kalacaklardır.

"Bu uzun süreli bir savaş demektir. Ve, bir kez daha yineleyelim, acı-masız bir savaştır. Savaş gelip çattığında, kimse onu yumuşatırım diye kendini aldatmasın ve kimse, halkı uğruna katlanabileceği savaşın sonuçlarının verdiği korkuyla, savaş kızıştırmakta duraksamasın. Bu hemen hemen tek zafer umududur. Saatin çağrısından kaçamayız. Bunu, bize Vietnam sonsuz kahramanlık dersleriyle, kesin zaferin elde edilme-si için verilen mücadelenin ve ölümün her günü trajik dersleriyle göstermektedir."*

* Che Guevara, "İki, Üç Daha Fazla Vietnam."

İki Gazete Haberi

30 Mart 2003

Köylülerden Amerikalılara köy yumurtası

Viranşehir, Dağyanı köyü Büyük Mürdesi mezrasına önceki gün düşen Tomahawk füzesinin parçalarını almak için dün sabah bölgeye gelen ABD'liler, köylülerin yumurtalı ve taşlı saldırısına uğradı. 15 kişilik ABD'li uzman heyet 4 araçlık konvoyla gelince, yüz kadar köylü "Kahrolsun ABD" ve "Savaşa hayır" diye bağırdı. Daha sonra araçlara taş ve yumurta attı. Araçların camları kırılırken, öfkeli kalabalığı jandarma dağıttı. Bir tepenin arkasında bekletilen ABD'liler daha sonra füze parçalarının düştüğü araziye gittiler ve parçaları kamyonla özel muhafaza içinde yükleyerek İncirlik Üssü'ne götürdü. ABD'liler, Birecik'e bağlı Özveren köyüne düşen Tomahawk füzesinin, ekili alanlarına zarar verdiği beş çiftçiye 3600 dolar, Büyük Mürdesi köyünde arazisi zarar gören Ahmet Çakır'a da 2000 dolar yardımda bulundu. ABD'liler ayrılırken, yeniden olayların çıkmaması için Büyük Mürdesi Mezrası'nda yaşayanlar evlerine sokuldu. Köydeki evlerin tümünün kapısına da jandarma erleri dikildi.

31 Mart 2003

ABD, sevkiyat için güvenlik istiyor

Mardin ve Kızıltepe'deki organize sanayi bölgelerinde bekleyen ABD askerleriyle araç ve gereçlerinin sevkiyatı, yeterli güvenlik önlemi alınmadığı gerekçesiyle ertelendi.

Mardin Organize Sanayi Bölgesi içinde TIR'lara yüklenen ve aralarında Hummer cipler, jeneratör, iş makinası gibi araç ve gereçlerin de bulunduğu askeri malzemelerin, bugün İncirlik'e sevk edilmesi bekleniyordu. Ancak, sabah erken saatlerde yapılması beklenen sevkiyat, dün Şanlıurfa'da meydana gelen taşlama olayının etkisiyle ertelendi.

ABD askeri yetkililerinin Türk yetkililerden yol boyunca güvenlik önlemi almasını istediği öne sürüldü. Türk askeri yetkililerinin de olumlu yanıt verdiği ancak güvenlik önlemlerinin bugüne yetişmediği ve sevkiyatın yarıya ertelendiği öğrenildi. Mardin'den 37 TIR'la dün yapılan ilk sevkiyatta askeri araç ve gereçler, İskenderun Limanı'yla İncirlik Üssü'ne taşınmıştı.

30 MART 1972 KIZILDERE

MAHİR ÇAYAN

1946 Samsun

ERTAN SARUHAN

1942 Fatsa

SİNAN KAZIM ÖZÜDOĞRU

1949 Şarkışla

SABAHATTİN KURT

1949 Gevaş

AHMET ATASOY

1946 Ünye

HÜDAİ ARIKAN

1946 Çivril

CİHAN ALPTEKİN

1947 Ardeşen

NİHAT YILMAZ

1937 Fatsa

ÖMER AYNA

1952 Dicle

SAFFET ALP

1949 Kayseri

ÖMÜR
KARAMOLLAOĞLU
30 OCAK 1955/AKÇADAĞ
24 MART 1977/ANKARA

1955 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesinde doğdu. 1971 yılında Ankara Abidinpaşa Lisesi'nde okurken devrimci mücadeleye bir sempatizan olarak katıldı. 1974-75 döneminde SBF-BYYO'da yüksek öğrenim gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer aldı. 12 Mart sonrası ilk öğrenci demeklerinden olan SBF-BYYO Öğrenci Derneği'nin kuruluş çalışmalarına katıldı. Aynı dönemde AST'da oyuncu olarak da çalışan Ömür yoldaş, M. Gorki'nin "Ana" ve B. Brecht'in "Carrar Ana'nın Tüfekleri" oyunlarının sergilenmesinde yer aldı. 1975 başından itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak profesyonel devrimci yaşamına başladı. İlk görevi Ankara'daki legal kadroların sorumluluğunu üstlenmek oldu. Beylerderesi'nden sonra Ankara Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1976-Haziran Kararı'ndan sonra Güney Anadolu ve Hatay bölgesinde kadroların politik eğitimleriyle görevlendirildi. Aynı yılın Aralık ayında THKP-C/HDÖ-Ankara Bölge Yöneticiliği'ne atandı. 1977 yılında THKP-C/HDÖ'nün yeniden Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte gerçekleştirilen "26 Ocak Harekâtı"nda yönetici olarak yer aldı. 1977 Şubat'ında Genel Komite üyeliğine getirildi. Ankara ve Karadeniz Bölgelerinin Merkez Yöneticisi olarak şehir ve kır gerillasının stratejik örgütlenmesiyle görevlendirildi. "19 Şubat Harekâtı"nın düzenlenmesinde görev aldı.

"30 Mart Harekâtı"nın ilk günü, 24 Mart 1977'de, Ankara'da şehit düştü.

MEHMET YILDIRIM

1957 Tokat doğumlu ve küçük-köylü bir ailenin çocuğudur. İlkokulu bitirdikten sonra, İstanbul'a gelerek, küçük işyerlerinde ve krom kaplama ustası olarak, çeşitli fabrikalarda çalışmıştır. Fabrika işçiliği döneminde sendikal faaliyetlere katılmış ve bu faaliyetler çerçevesinde Devrimci Sağlık-İş sendikasında çalışmalarını sürdürmüştür. Bu çalışmalar sırasında örgütle ilişkiye geçmiş ve 1978'de sendikal çalışmada örgüt üyesi olarak yer almıştır. 1978 sonlarında profesyonel kadro olarak Bakırköy çevresinde örgütsel çalışmalara katılmış ve Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

NIHAT KURBAN

1958 Kars doğumlu olup, lise yıllarında Kars'ta THKP-C sempatisi olarak devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1977 içinde örgütsel ilişki içine girmiş ve aynı yıl içinde örgüt üyesi olmuştur. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi olmakla birlikte zamanının büyük bir kısmını Kars'taki örgütsel çalışmalarda geçirmiştir. 1979 yılında bir silahlı çatışmada yaralanması üzerine, bir süre örgütsel çalışmaların dışında kalmışsa da, 1980 ortalarında Kars il yöneticisi olarak atanmıştır. Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

CEMALETTİN DÜVENÇİ

1956 Tekirdağ doğumlu olan yoldaş, küçük-köylü bir ailenin oğludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasından sonra, işçi olarak çalışmaya başlamıştır. Devrimci mücadeleyle ilişkisi, Bakırköy çevresindeki dernekler düzeyinde başlamış ve Halkevleri'nde faaliyet sürdürmüştür. 1976'dan itibaren örgütsel ilişkiye girmiş ve 1977-78 döneminde Bakırköy çevresinde örgüt üyesi olarak çalışmıştır. 1978 sonrasında profesyonel kadro olarak çalışmıştır. 1980 Nisan operasyonundan sonra, İstanbul bölgesinin yeniden düzenlenmesinde görev almış ve pragmatik ve sağ-ekonomist sapmaya karşı mücadelede etkin bir rol üstlenmiştir. Şubat 1981'de, pragmatik sapma içindeki unsurların ihracından sonra Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981 günü, Bahçelievler'deki örgüt evinin düşman güçlerince kuşatılması üzerine, diğer üç yoldaşıyla birlikte silahlı çatışmaya girmiş ve dört saatlik çatışma sonucunda, diğer üç yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştür.

SÜLEYMAN AYDEMİR

1957 Denizli doğumlu olup, Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girdikten sonra, devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1978 sonuna kadar öğrenci çevresinde etkili olan DY ilişkileri içinde faaliyette bulunmuş ve DY'ye karşı, aktivizm sloganıyla ortaya çıkan DS ile kısa bir süre ilişkisi olmuştur. DS'nin öz olarak DY'den farksız olduğunu kendi öz deneyimiyle gören Süleyman yoldaş, 1979 ortalarında Adana bölgesinde örgüt üyesi olmuş ve 1980'de profesyonel kadro olarak çalışmaya başlamıştır. 12 Eylül 1980 tarihinde ihbarcı tutum ve davranışlarından, her türlü uyarıya rağmen vazgeçmeyen bir kişinin cezalandırılması eylemine katılmış ve eylem sonrası Serdar Soyergin'le birlikte düşmanın askeri birlikleri ile giriştiği çatışmada bir yüzbaşıyı öldürmüştür. Bu olaydan sonra İstanbul bölgesinde görevlendirilmiş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

<http://www.kurtuluscephesi.com> 6. Yılında

www.kurtuluscephesi.com adresinden Mart 1998 yılından itibaren yayınlamaya başladığımız *Kurtuluş Cephesi* internet yayını bugün beş yılı geride bırakmıştır.

Kendimizi sadece *Kurtuluş Cephesi* dergileri ile *Eriş Yayınları*'na internet alanından ulaşılmasını sağlamakla sınırlandırmadık. Olanaklar çerçevesinde Türkçe tüm Marksist-Leninist yayınlara internet ortamında ulaşılmasını da amaçladık.

İnternet'in "yeni" bir tanıtım ve reklam alanı olarak sunulduğu, hemen herkesin bir internet sayfası yapma hobisine kapıldığı, dolayısıyla sol adına akılalmaz sayfaların geçit töreni yaptığı bir alanda ve ortamda, böylesi bir amacı gerçekleştirmek ve bunun olabildiğince sürekliliğini sağlamak sanıldığı kadar kolay değildir.

Aradan geçen zaman, pek çok "free homepage"ye dayalı "solcu" hobi sayfalarını işlevsizleştirmişse de, yine de "sol" adına yapılmış, ancak hiçbir içeriğe sahip olmayan internet sayfaları boygöstermeye devam etmiştir. Tüm bunlar, solda egemen olan ideolojisizliğin İnternet alanında yansımalarının olmuştur.

Kimin, neden ve nasıl hazırladığı bilin-

meyen "solun tarihi" ve "sol örgütlerin soy-ağacı" yazılarının yer aldığı "sol siteler" yanında, sol örgütlerin "resmi siteleri"nin geçit töreni, İnternet "özgürlüğü ve demokrasisi"nin görüntüleri olarak ortaya çıkmıştır.

Bu koşullarda, *Kurtuluş Cephesi* olarak, başlangıçta saptadığımız amacımızı büyük ölçüde gerçekleştirdiğimizi söyleyebiliriz. Bugün İnternet sayfamızda *Kurtuluş Cephesi* dergileri ile *Eriş Yayınları* html ve pdf formatında bulunmaktadır. Asıl amaçlarımızdan olan Marksist-Leninist yapıtların İnternet ortamında bulunabilirliğini de büyük ölçüde gerçekleştirdik.

2003 yılı itibarıyla, aynı biçim ve içerikteki *Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası*'na:

www.kurtuluscephesi.com

www.kurtuluscephesi.net

www.kurtuluscephesi.org

adreslerinden ulaşmak olanaklıdır.

İçerik olarak onbeş alt bölümden oluşan *Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası*'ndaki toplam yazılı metin sayısı (html formatında) 1.198'dir. Geçen yıldan itibaren Acrobat Reader formatında (pdf) kitapların sayısı da 102'ye ulaşmıştır.

Acrobat Reader formatında (pdf)

Marks-Engels: Komünist Manifesto

Marks-Engels: Alman İdeolojisi

K. Marks: Feuerbach Üzerine Tezler

K. Marks: Fransa'da Sınıf Savaşları (1848-1850)

K. Marks: Louis Bonaparte'nin 18 Brumaire'i

K. Marks: Fransa'da İç Savaş

K. Marks: Gotha Programının Eleştirisi

- K. Marks: Ücretli Emek ve Sermaye
 K. Marks: Ücret, Fiyat ve Kâr
 F. Engels: Köylüler Savaşı
 F. Engels: Fransa'da ve Almanya'da Köylü Sorunu
 F. Engels: Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni
 F. Engels: Konut Sorunu
 F. Engels: Ludwig Feuerbach ve Klâsik Alman Felsefesinin Sonu
 F. Engels: 1891 Sosyal-Demokrat Program Tasarısının Eleştirisi
 Lenin: Bir Adım İleri, İki Adım Geri
 Lenin: Bir Yoldaşa Mektup
 Lenin: Devlet ve Devrim
 Lenin: Devrimci Maceracılık
 Lenin: Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması
 Lenin: Karl Marks
 Lenin: Nereden Başlamalı
 Lenin: Ne Yapmalı?
 Lenin: Sosyalizm ve Savaş
 Lenin: "Sol" Komünizm: Bir Çocukluk Hastalığı
 Stalin: Diyalektik ve Tarihi Materyalizm
 Stalin: Anarşizm mi? Sosyalizm mi?
 Mao Zedung: Liberalizmle Mücadele
 Mao Zedung: Teori ve Pratik
 Mao Zedung: Japonlara Karşı Gerilla Savaşında Strateji Sorunları
 Mao Zedung: Çin Devrimci Savaşında Strateji Sorunları
 Giap: Vietnam Ulusal Kurtuluş Savaşı
 Clausewitz: Savaş Üzerine
 C. Marighella: Şehir Gerillasının Elkitabı
 R. Debray: Devrimde Devrim mi?
 G. Politzer: Felsefenin Temel İikeleri
 Mahir Çayan: Revizyonizmin Keskin Kokusu-I
 Mahir Çayan: Revizyonizmin Keskin Kokusu-II
 Mahir Çayan: Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori
 Mahir Çayan: Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine
 Mahir Çayan: ASD'ye Açık Mektup
 Mahir Çayan: Yayın Politikamız
 Mahir Çayan: Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi
 Mahir Çayan: Kesintisiz Devrim I
 Mahir Çayan: Kesintisiz Devrim II-III
 İker Akman: Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz
 THKP-C/HDÖ: Türkiye Devriminin Acil Sorunları-I
 THKP-C/HDÖ: THKP ve THKC Devrim Programları
 THKP-C/HDÖ: THKP-C ve 15 Yıl
 THKP-C/HDÖ: Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi ve Devrimci Taktiğimiz
 THKP-C/HDÖ: Marksizm-Leninizm Bir Dogma Değil, Eylem Kılavuzudur-III
 THKP-C/HDÖ: Ulusal Sorun Üzerine
 THKP-C/HDÖ: Revizyonizmin Revizyonu
 THKP-C/HDÖ: Gramsci Üzerine
 THKP-C/HDÖ: Oligarşi Nedir?
 THKP-C/HDÖ: "Yeni" Oportünizm Üzerine
 THKP-C/HDÖ: Bildiriler
 Kurtuluş Cephesi: Dünyada ve Türkiye'de Ekonomik Bunalım
 Kurtuluş Cephesi: 50-72. sayılar

html formatında

- Marks-Engels: Seçme Yapıtlar, Cilt: I-II-III
 Marks-Engels: Merkez Komitesinin Komünist Birliğe Çağrısı
 K. Marks: 1844 Elyazmaları - Ekonomi Politik ve Felsefe
 K. Marks: KAPİTAL, Cilt: I ve III
 K. Marks: Hindistan'da İngiliz Egemenliği

http://www.kurtuluscephesi.com				
	Hit	Açılan Sayfa	Alınan Kilobayt	Giriş Yapanlar
Mart 1999-Şubat 2000	1.608.785	414.223	9.918.589	71.658
Mart 2000-Şubat 2001	1.660.736	599.347	13.753.500	105.971
Mart 2001-Şubat 2002	1.933.550	782.651	17.543.742	140.404
Mart 2002-Şubat 2003* pdf dosyası**	2.041.375	845.833	28.047.320	225.042
		89.672		

K. Marks:	Hindistan'da İngiliz Egemenliğinin Gelecekteki Sonuçları
K. Marks:	Serbest Ticaret Sorunu Üzerine
F. Engels:	Komünizmin İlkeleri
F. Engels:	Almanya'da Devrim ve Karşı-Devrim
F. Engels:	Anti-Dühring
F. Engels:	Otorite Üzerine
F. Engels:	Blankici Komün Mültecilerinin Programı
F. Engels:	Karl Marks'ın Ekonomi Politikasının Eleştirisine Katkısı
F. Engels:	Karl Marks
F. Engels:	Marks'ın Mezarı Başındaki Konuşma
Lenin:	Alman Şovenizmi ile Alman-Olmayan Şovenizm
Lenin:	Avrupa İşçi Hareketi İçindeki Ayrılıklar
Lenin:	Avrupa Birleşik Devletleri Sloganı Üzerine
Lenin:	Az Olsun, Temiz Olsun
Lenin:	Bir Adım İleri, İki Adım Geri
Lenin:	Devlet
Lenin:	Diyalektik Sorun Üzerine
Lenin:	Emperyalizm ve Sosyalizmdeki Bölünme
Lenin:	Gerilla Savaşı
Lenin:	Kâhince Sözler
Lenin:	Friedrich Engels
Lenin:	Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm
Lenin:	Marksizm ve Ayaklanma
Lenin:	Marx-Engels-Marksizm
Lenin:	Sosyalizm ve Din
Lenin:	Proletarya Partisinin Din Konusundaki Tutumu
Lenin:	Proletarya Devriminin Askeri Programı
Lenin:	Parti Örgütü ve Parti Edebiyatı
Lenin:	Rus Sosyal-Demokrat Hareketi İçindeki Reformculuk
Lenin:	"Kültürde" Ulusal Özerklik
Lenin:	Ulusal Sorun Üzerine Tezler
Lenin:	Ulusal ve Sömürgeler Sorunu Üzerine Tezler
Lenin:	Üçüncü Enternasyonal ve Tarihteki Yeri
Che Guevara:	Gerilla Savaşı : Bir Yöntem
Che Guevara:	Gerilla Savaşı
Che Guevara:	Politik Egemenlik ve Ekonomik Bağımsızlık
Che Guevara:	Latin-Amerika Gençliğine
Che Guevara:	Küba Devriminin İdeolojisini İncelemek İçin Notlar
Che Guevara:	Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi
Che Guevara:	Küba Bir İstisna mı, Yoksa Öncü mü?
Che Guevara:	Tricontinental'e Mesaj : "... İki, Üç Daha Fazla Vietnam

* www.kurtuluscephesi.org adresine yapılan girişler bu sayılara dahil değildir. Ocak 2002-Aralık 2002 tarihleri arasında bu adresten yapılan girişlerin sayısı şöyledir:

Hit: 672.459, Açılan sayfa sayısı: 129.863, Alınan dosya büyüklüğü: 7.565.828, Giriş yapanlar: 49.058.

** Acrobat Reader formatında (pdf) alınan dosyaların 39.385'i Marksist-Leninist klasikler, 30.159'u Kurtuluş Cephesi dergileri ve 17.116'sı Eriş Yayınlarına aittir.

Kitap ve Katalog isteme adresi:

Postfach 1414
55504 Bad Kreuznach
Deutschland

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Mail Adresi:

erisyay@kurtuluscephesi.com
erisyay@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACIL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN : **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOGMA DEĞİL,
EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ
VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCI ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-I

KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-II

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi dergisinden]

